31

പണയാധാരം വലിച്ചു കീറി ചവച്ചരച്ചു തുപ്പി

മലങ്കര ഓർത്തഡോക്സ് സുറിയാനിസഭയുടെ 'തേജസ്സിന്റെ പ്രഭയും തത്വത്തിന്റെ മുദ്രയുമായ' ബഥനി ആശ്രമം വക വസ്തുക്കൾ ഈടു വച്ചു ബഹുമാന്യനായ സർ ഡാനിയൽ ഹാമിൽടൺ എന്ന ധ്വരയിൽ നിന്നു മറ്റാരും അറിയാതെ ഇന്ന് ലക്ഷങ്ങൾ വില വരുന്ന 7000 രൂപ വാങ്ങിയ വിവരം 12-ാം അധ്യായത്തിൽ 'രഹസ്യം പൊതിഞ്ഞ ട്രസ്റ്റും ലോണും' എന്ന ശീർഷകത്തിൽ കൊടുത്തിട്ടുണ്ടല്ലോ (പേജ് 90). ഈ പ്രമാണം ഹാമിൽടൺ ഓക്സുഫോർഡിൽ വച്ചു മാർ തേവോദോസി യോസ് തിരുമേനിയെ (അന്നു ഫാ. അലക്സിയോസ്) ഏല്പിച്ചിരുന്നു. അത് അദ്ദേഹം മലങ്കരസഭയിലെ പല നേതാക്കന്മാരെയും തിരിച്ചെത്തി യശേഷം കാണിച്ചിട്ടുമുണ്ട്. എന്നാൽ വലിയ ജിജ്ഞാസയോടെ ആ പ്രമാ ണത്തിന് എന്തു സംഭവിച്ചു എന്ന് അന്വേഷണം നടത്തിയപ്പോൾ ഞെട്ടി ക്കുന്ന ചില സത്യങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കാൻ സാധിച്ചു.

മാർ തേവോദോസിയോസ് തിരുമേനിയുടെ മുൻ സെക്രട്ടറിയും വെണ്ണിക്കുളം ഹൈസ്ക്കൂൾ റിട്ട. ഹെഡ്മാസ്റ്ററുമായ കെ. സി. ജോർജിന്റെ (83) ഒരനുസ്മരണയിൽ ഇങ്ങനെ പറയുന്നു:

ബഥനി സ്വത്തുക്കൾ സംബന്ധിച്ച് മാർ ഈവാനിയോസും മറ്റും കൊടുത്ത പല കേസുകൾ തുടർന്ന് വരവെ ഒരു സന്ധി സംഭാഷണവും നടന്നു. മാധ്യസ്ഥ്യം വഹിച്ച ചങ്ങനാശ്ശേരി മെത്രാപ്പോലീത്ത മാത്യു കാവു കാട്ടു തിരുമേനിയും മുൻ സ്പീക്കർ ആർ. വി. തോമസും മറ്റും മാർ ഈവാനിയോസിന്റെ കടുംപിടുത്തവും പിടിവാശിയും മൂലം സന്ധി സംഭാ ഷണങ്ങളിൽ നിന്നുപിന്മാറി. (കൂടുതൽ വിവരങ്ങൾ അന്യത്ര) വീണ്ടും പലരുടെ നിർബന്ധത്തിനു വഴങ്ങി മാർ ഈവാനിയോസ് മറ്റൊരു സന്ധി സംഭാഷണത്തിലും പങ്കെടുത്തു.

ഈ രണ്ടാം അനുരഞ്ജന ചർച്ചയുടെ വേദി അടൂർ റീത്തു പള്ളിയാ യിരുന്നു. അന്ന് അവിടെ റീത്തിലെ വൈദികരുടെ ഒരു ധ്യാനയോഗവും ക്രമീകരിച്ചിരുന്നു. റോമാസഭയിലെ ഒരു പ്രമുഖ അഭിഭാഷകനായ ഇഞ്ച ക്കലോടിയായിരുന്നു ഈ അനുരഞ്ജന ചർച്ചകൾക്കു നേതൃത്വം നൽകി യത്. ഹാമിൽടൺ നൽകിയ ഈ പണയാധാരം നേരത്തെ വക്കീൽ വായി ച്ചിരുന്നു. വായിച്ച വിവരം മാർ ഈവാനിയോസ് അറിഞ്ഞിരുന്നില്ല.

സംഭാഷണവേളയിൽ 7000 രൂപയുടെ പണയാധാര പ്രശ്നം വന്നപ്പോൾ അങ്ങനെയുള്ള ഒരു പണയാധാരത്തെപ്പറ്റി തനിക്കറിവില്ലെന്നു മാർ ഈവാനിയോസ് തറപ്പിച്ചു പറഞ്ഞു. താൻ എഴുതിക്കൊടുത്ത പണയാധാരം തേവോദോസിയോസ് തിരുമേനിയുടെ പക്കൽ ഉണ്ടെന്നു വക്കീൽ അറിയിച്ചപ്പോൾ അതൊന്നു കാണട്ടെ എന്നായി മാർ ഈവാനിയോസ്. തേവോദോസിയോസ് ആ പ്രമാണം തന്റെ ഗുരുവായ മാർ ഈവാനിയോസിന്റെ കൈയിൽ കൊടുത്തു. ആകപ്പാടെ അതൊന്നു നോക്കിയിട്ട് സംഭാഷണം മറ്റു വഴിക്കു തിരിച്ചുവിട്ടു. ഇതിനിടയിൽ മാർ ഈവാനിയോസ് പണയാധാരം ഇഞ്ചിഞ്ചായി കീറി വായിലിട്ടു ചവച്ചു അല്പം ദൂരെ തുപ്പിക്കളഞ്ഞു.

വ്യാജക്കടത്തുകാർ വിമാനത്തിൽ സ്വർണ്ണ ബിസ്ക്കറ്റും ലഹരിവസ്തുക്കളും കറൻസിയും കടത്തുമ്പോൾ കസ്റ്റംസ് അധികൃതരുടെ കണ്ണിൽ പെട്ടാൽ അവർ പലപ്പോഴും പിടിയിലാകും മുമ്പ് സ്വർണ്ണബിസ്ക്കറ്റുകൾ അടിവസ്ത്രങ്ങളുടെ അടിയിൽ ഒളിച്ചു വയ്ക്കുകയും കറൻസികൾ ചവച്ചരച്ചു വിഴുങ്ങുകയും ചെയ്യാറുള്ളതായി പത്ര റിപ്പോർട്ടുകൾ കാണാറുണ്ട്. ഇന്നത്തെപ്പോലെ ബിരുദാനന്തര ബിരുദമുള്ള പഠിച്ച അത്യാധുനിക കള്ളന്മാരെ വെല്ലുന്നവർ 75 വർഷം മുമ്പും തലസ്ഥാനത്തും മറ്റും കുടിയേറിപ്പാർത്തിരുന്നു എന്ന ചിന്തയാണു ഈ പ്രമാണത്തീറ്റ മനസ്സിൽ എത്തിച്ചത്.

അനുരഞ്ജന ചർച്ചാവേളയിൽ മാർ തേവോദോസിയോസ്: "നിങ്ങൾ എല്ലാവരും ഇതു കാണുവിൻ, വൈദികരെ രക്ഷയുടെ പാതയിലേക്കു നയിക്കുവാൻ വന്നിരിക്കുന്ന ആൾ ചെയ്യുന്നതു കണ്ടോ?"

ഇഞ്ചക്കലോടി വക്കീൽ: "ഞാൻ ആ പ്രമാണം ശരിക്കു വായിച്ചതാണ്. ഇതു ഞാൻ എവിടെയും പറയും. അതിന്റെ കോപ്പി എന്റെ പക്കൽ ഉണ്ട്. അങ്ങനെ രക്ഷപ്പെടാമെന്നു വിചാരിക്കേണ്ട."

ഗത്യന്തരമില്ലാതെ വന്നപ്പോൾ മാർ ഈവാനിയോസിനു പണയാധാരക്കാര്യം സമ്മതിക്കേണ്ടി വന്നു. പണവും കൊടുക്കാമെന്നു ഏറ്റത്രെ. ഈ സംഭവം നേരിട്ടു കണ്ട പരേതനായ റവ. ഡോ. സി. റ്റി. ഈപ്പനാണ് ഇക്കാര്യം എന്നോടു പറഞ്ഞത്. പിന്നീട് ഒരിക്കൽ ഈ പ്രമാണം, തീറ്റവസ്തുവായി മാറിയ സംഭവം, ചോദിച്ചപ്പോൾ ശരിയാണെന്ന് ആരെയും വിമർശിക്കാത്ത മാർ തേവോദോസിയോസ് തിരുമേനി എന്നോടു പറഞ്ഞു.

മാർ ഈവാനിയോസ് ബഥനി വിടുകയാണെന്നറിഞ്ഞു അദ്ദേഹത്തോടടുത്തിടപെട്ടിട്ടുള്ള മൂന്നു നാലു പേർ പെരുനാട്ടിലേക്കു തിരിച്ചു. അപ്പോഴേക്കും മാർ ഈവാനിയോസും കൂട്ടരും വലിയ ചുമടുകളുമായി വള്ളക്കടവിൽ എത്തിക്കഴിഞ്ഞു. നേരത്തെ ചാപ്പലിലെ പ്രാർത്ഥന കഴിഞ്ഞു മാർ

ഈവാനിയോസ് ഫാ. അലക്സിയോസ് 101 ആവർത്തിച്ച എണ്ണ സേവിച്ചു അനങ്ങാൻ പോലും കഴിയാതെ കിടന്ന മുറിയിൽ കടന്നു. ഫാ. അലക്സിയോസിന്റെ തലയിൽ കൈവച്ച് ഉച്ചത്തിൽ അനുഗ്രഹവാചകം ചൊല്ലിയ ശേഷം അദ്ദേഹത്തിനു ഒരു പോക്കറ്റ് വാച്ചു സമ്മാനിച്ചു. തനിക്കു വാച്ച് ആവശ്യമില്ലെന്നും തിരുമേനിക്കാണതാവശ്യമെന്നും ഫാ. അലക്സിയോസ് മറുപടി പറഞ്ഞപ്പോൾ "അനുസരിക്കുക" എന്ന് ആജ്ഞാപിച്ചു. തന്നിമിത്തം അച്ചൻ ആ വാച്ചു വാങ്ങി. ഫാ. അലക്സിയോസിനെ ഈ നിലയിൽ വിട്ടിട്ടു പോകുന്നതു ശരിയല്ലെന്നു തോന്നിയ. ഫാ. ബസ്കീപ്പയെ (ഗിരിദീപത്തിൽ പറയുന്ന ഉമ്മൻ വാധ്യാർ പിന്നീട് റമ്പാൻ) അവിടെ നിർത്തണമെന്ന് ഒരാൾ നിർദ്ദേശിച്ചു. ആദ്യം സമ്മതിച്ചു എങ്കിലും ഫാ. ബസ്കീപ്പ റീത്തു പ്രസ്ഥാനത്തോടു ചായ്‌വുള്ള ആളല്ലെന്നു മനസ്സിലാക്കി ഫാ. സ്ലീബായെ അവിടെ ആക്കിയിട്ടു സ്ഥലം വിടുകയാണ് ചെയ്തത്.

ഫാ. ബസ്കീപ്പയെ പിന്നീടൊരിക്കൽ റീത്തിൽ ചേരാൻ ഈവാനിയോസ് നിർബന്ധിച്ചപ്പോൾ അദ്ദേഹം കൂട്ടാക്കിയില്ല. അപ്പോൾ "മുട്ടുകുത്ത്, തന്റെ പട്ടം തിരിച്ചെടുക്കട്ടെ എന്നു പറഞ്ഞു ഭീഷണിപ്പെടുത്തി." ഫാ. ബസ്കീപ്പ: "പട്ടം അങ്ങനെ എടുക്കാമെങ്കിൽ എടുത്തുകൊണ്ട് പൊയ്ക്കൊള്ളുക" എന്നു പറഞ്ഞു. ജാള്യത്തോടെ മാർ ഈവാനിയോസ് സ്ഥലം വിട്ടു.

മൂക്കഞ്ചേരിൽ സിസ്റ്റർ ശൈനോയിൽ നിന്നു വാങ്ങിയ പണം തിരിച്ചു കിട്ടുകയില്ലെന്നുറപ്പായതിനാൽ ആ പണം സിസ്റ്റർ ശൈനോ കിഴിവ് എഴുതി ഉപേക്ഷിക്കുകയായിരുന്നു. സമാധാനം എന്നർത്ഥമുള്ള ശൈനോ വ്യവഹാരത്തിനു പോകുന്നില്ലെന്നു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. 18–3–1111 എന്ന തീയതി വച്ച സിസ്റ്റർ ശൈനോയുടെ ഒപ്പിനു താഴെയായി മാർ ഈവാനിയോസ് ഇങ്ങനെ എഴുതി ഒപ്പിട്ടിരിക്കുന്നു.

Approved

+ Mar Ivanios

21-3-1111

32

മാർ ഈവാനിയോസിന്റെ മന്ത്രം വഴിയുള്ള തന്ത്രങ്ങൾ തകർന്നു തരിപ്പണമായി

രേഖകൾ സംസാരിക്കുന്നു

2005 ഒക്ടോബർ 1-16-ലെ മലങ്കരസഭാ ദീപത്തിൽ നെഹമ്യാസ് എഴുതിയിരുന്നു: - "മാർ ഈവാനിയോസിനു കാതോലിക്കാസ്ഥാനം കിട്ടിയിരുന്നുവെങ്കിൽ ഓർത്തഡോക്സ് സഭയിൽ നിന്ന് അദ്ദേഹം പോകുമായിരുന്നില്ല"- പരമാർത്ഥം അങ്ങനെയല്ലെന്ന് അറിയിക്കുവാൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സഭാഭ്രംശകാലത്തു "മലങ്കര സുറിയാനിസഭാ സംരക്ഷക സംഘം" അച്ചടിച്ചിറക്കിയ *റീത്തുപ്രസ്ഥാന രഹസ്യങ്ങൾ* എന്ന പുസ്തകം മതിയായ തെളിവത്രെ.

1106 കന്നി 4-നു ശനിയാഴ്ച റീത്തിൽ പ്രവേശിച്ച ശേഷം മാർ ഈവാനിയോസ് അതേമാസം 14-നു ചൊവ്വാഴ്ച അത്യാഡംബരപൂർവ്വം എറണാകുളം സന്ദർശിച്ചപ്പോൾ പ്രസംഗ മദ്ധ്യേ പ്രസ്താവിച്ചതു ഇങ്ങനെയാണ്:- "ഈ പ്രതിബന്ധങ്ങളെ അകറ്റി പുനരൈക്യം സാധിക്കേണ്ടതു അത്യാവശ്യമാണെന്നുള്ള ബോദ്ധ്യത്തിൽ നാം അതിനായി അത്യന്തം ശ്രമിച്ചുപോന്നു. നമ്മുടെ കൂട്ടു മേലദ്ധ്യക്ഷന്മാരും വൈദികരും ജനങ്ങളും ഒരുമിച്ചു ഐക്യപ്പെടണമെന്നുള്ളതായിരുന്നു നമ്മുടെ അതീവമായ ആഗ്രഹം. ഇക്കഴിഞ്ഞ നാലഞ്ചുകൊല്ലക്കാലം നാം അതിന്നായി സർവ്വഥാ പരിശ്രമിക്കുകയും ചെയ്തു. നാമും നമ്മുടെ സഹോദരനായ മാർ തെയോഫിലോസ് എപ്പിസ്കോപ്പയും തനിച്ചു ഈ പ്രസ്ഥാനം സ്വീകരിക്കണമെന്ന് സ്വപ്നേവി വിചാരിച്ചിരുന്നില്ല" (106 കന്നി 17-യിലെ സത്യദീപത്തിൽ നിന്ന്) - റീത്തിൽ ചേരുന്നതിനു അഞ്ചു, പത്തു, ഇരുപത്, മുപ്പതു കൊല്ലങ്ങൾക്കു മുമ്പു മുതൽ ഇക്കാര്യത്തിനായി ശ്രമിച്ചിരുന്നുവെന്നു തെളിയിക്കുന്ന മറ്റു കത്തുകൾ ഈ പുസ്തകത്തിലുണ്ട്.

ഇരുപത്തേഴാം പേജിൽ നിന്ന്: "അനേക വർഷങ്ങളായി റോമാസഭയിൽ ചേരുന്നതിനാഗ്രഹിച്ചു കൊണ്ടിരുന്ന മാർ ഈവാനിയോസ് തന്റെ റോമാസഭാ പ്രവേശനത്തിനോടടുക്കൽ, ഇതിന്റെ പരസ്യപ്രസ്താവന എന്നവണ്ണം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയ 'ഗിരിദീപം' എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ കാതോലിക്കാ വാഴ്ച എന്ന ഉദ്ദേശ്യ സാദ്ധ്യാർത്ഥം പാത്രിയർക്കീസ് ബാവായുടെ അടുക്കൽ പോലും നടത്തിയ വീരപരാക്രമങ്ങളെ പരാമർശിച്ചുള്ള ഒരു വിവരണം

"കാതോലിക്കാ വാഴ്ചയിലെ രഹസ്യങ്ങൾ" എന്ന തലവാചകത്തിൽ കൊടുത്തിട്ടുള്ളതു മിക്കവരും വിസ്മരിച്ചിട്ടില്ലായിരിക്കാം. ആ പ്രസംഗം ബഥനി മാസികയോടു ചേർത്തു 1100-ാമാണ്ടു അവസാനത്തിൽ അച്ചടിപ്പിച്ചു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളതുമാണ്. അതിൽനിന്ന്: "അബ്ദേദ് മശിഹാ ബാവായെ ഞാനാണു ഇവിടെ വരുത്തിയതു എന്നു പറയുന്നതു ശരിയല്ല, ഞാനും ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതു സത്യം തന്നെ...." (പേജ് 28) തുടരുന്നു: "അദ്ദേഹം ഗവൺമെന്റിന്റെ അപ്രീതിയ്ക്കു പാത്രീഭൂതനായിത്തീരുന്നതിനു മുമ്പു തന്നെ മലങ്കരസഭയ്ക്ക് ഒരു കാതോലിക്കായെ വാഴിച്ചു കിട്ടണമെന്നുള്ള അപേക്ഷ മലങ്കര സുറിയാനി സഭയുടെ ഐക്യകണ്ഠേനയുണ്ടായ നിശ്ചയമനുസരിച്ചു അന്നത്തെ സ്ലീബാ ശെമ്മാശൻ (മാർ ഒസ്താത്തിയോസ്) വഴിയായും അന്നത്തെ മലങ്കരമല്പാൻ വഴിയായും അബ്ദേദുബാവായുടെ അടുക്കൽ അപേക്ഷകൾ പോയിട്ടുള്ളതാണ്...." (പേജ് -28)

തിരുവല്ലാ ബഥനി പ്രിന്റിംഗു പ്രസ്സിൽ നിന്നു പി. എം. ജേക്കബ് പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയ ഓർത്തഡോക്സ് സഭ എന്ന മാസികയുടെ 1115 മേടത്തിലെ (വാല്യം 3-നമ്പർ 9) പി. റ്റി. ഏബ്രഹാം കത്തനാർ തിരുവനന്തപുരത്തിന്റെ ഒരു ലേഖനത്തിൽ (അൽബേനിയാ സഭയുടെ ഭരണസ്വാതന്ത്ര്യ പ്രദാനവും മലങ്കര സുറിയാനി സഭയും) മലങ്കരയിലെ 1912-ലെ കാതോലിക്കാ വാഴ്ചയെക്കുറിച്ചു പരാമർശിച്ചിരിക്കുന്നതു ശ്രദ്ധേയമത്രെ! "അബ്ദേദ് മശിഹാ പാത്രിയർക്കീസ് ബാവയെ മലങ്കര വരുത്തി ഇവിടെ കാതോലിക്കാ സിംഹാസനം സ്ഥാപിക്കുന്നതിനു ആദ്യമായി ശ്രമിച്ചതും (കോനാട്ടു) മല്പാനച്ചൻ ആയിരുന്നു. മല്പാനച്ചനും മറ്റും ആഗ്രഹിച്ചിരുന്ന പ്രകാരം അവസാനം അബ്ദേദു മശിഹാ ബാവാ മലയാളത്തു എഴുന്നെള്ളുകയും കാതോലിക്കാ സ്ഥാപനം മലങ്കരയിൽ ഇവിടത്തെ സഭയുടെ (ഉത്തരവാദിത്വത്തിൽ) സഹകരണത്തോടെ ഏർപ്പെടുത്തുകയും അതിനാൽ പൂർണ്ണഭരണ സ്വാതന്ത്ര്യപദവി മലങ്കരയ്ക്കു ലഭ്യമാകയും ചെയ്തു."

പുനരൈക്യ രേഖകൾ എന്ന പേരിൽ സിൽവെസ്റ്റർ കാഞ്ഞിരമുകളിൽ ഒ. ഐ. സി. എഴുതിയ പുസ്തകത്തിൽ, ഐക്യാലോചനകൾ നടത്തുവാൻ മാർ ഈവാനിയോസിനെ നിയോഗിച്ചു എന്നു പറയുന്നു. 1926-ൽ മെത്രാൻ കക്ഷിയിലെ മെത്രാന്മാർ സമ്മേളിച്ചു കത്തോലിക്കാ സഭയുമായി ഐക്യപ്പെടുന്നതിനുള്ള അന്വേഷണങ്ങൾ നടത്തുവാൻ മാർ ഈവാനിയോസിനെ നിയോഗിച്ചതായി എഴുതിയിട്ടുണ്ട്. അദ്ദേഹം തുടർന്നു എഴുതുന്നു:- മാർ ബസ്സേലിയോസ് കാതോലിക്കോസ് (അന്നു മാർ ഗ്രീഗോറിയോസ്) പുനരൈക്യം സംബന്ധിച്ചു 1926-ൽ ബഥനിയിലേക്കു മാർ ഈവാനിയോസിനയച്ച ഒരു കത്തിൽ തന്റെ സമ്മതം പ്രസ്തുത കാര്യത്തിൽ വാഗ്ദാനം ചെയ്യുന്നു.

"The Orthodox Syrian Church of Malabar" മലങ്കര സ്തുതി ചൊവ്വാക പ്പെട്ട സുറിയാനി സഭ.

ഇൻഡ്യയിലെ ബഥനിയുടെ ഗീവറുഗീസ് മാർ ഈവാനിയോസ് എപ്പി സ്കോപ്പാ അവിടത്തെ പ്രാർത്ഥന ഞങ്ങളോടു കൂടെ ഉണ്ടായിരിക്കട്ടെ.

അവിടെ നിന്ന് അയച്ച സാധനം കിട്ടി. 17-ാം തീയതി പുതിയ പള്ളിയിൽ കുർബ്ബാന ചൊല്ലി. വല്യപള്ളിയുടെ പണി നടക്കുമോ എന്ന് നമുക്കു വളരെ സംശയമാണ്, രൂപാ കുറെ ഏറെ വേണം. ദൈവഇഷ്ടം പോലെ നടക്കട്ടെ. പഴയ സഭയോടു ഏതിനോടെങ്കിലും ഒരു യോജ്യതവേണമെന്നു കാതോ ലിക്കാബാവായുടെ കല്പനയിലും കണ്ടു. അതുകൊള്ളാമെന്നാണു എന്റെ യും അഭിപ്രായം. ഏതാണെന്നു നിങ്ങൾ എല്ലാവരും കൂടെ തെരഞ്ഞെടു ക്കുന്നതു ഞാനും സമ്മതിച്ചു കൊള്ളാം.

ഇവിടെ വിശേഷം ഒന്നും ഇല്ല. പണം തരാമെന്നു പറഞ്ഞതിന്റെശേഷം കൂടെ തന്നാൽ കൊള്ളാം.

എന്നു 1926 - 1102 ന് ചിങ്ങം 15-നു കുണ്ടറ അരമനയിൽ നിന്ന്.

ഗ്രീഗോറിയോസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ (ഒപ്പ്)."

ഈ വിവരം The Syrian Malankara Church by Cyril Malancharuvil എന്ന പുസ്തകത്തിന്റെ 122-ാം പേജിൽ ഇപ്രകാരം ചേർത്തിരിക്കുന്നു:- "At a meeting of the Bishops synod held at Parumala, Thiruvalla on Nov. 1, 1926 at which (1) His Holiness Moran Basselius, Catholicos II, Most. Rev. Mar Gregorios (Titeular) Metropolitan, Kundara and the Rt. Rev. Mar Ivanios, Bishop of Bethany, were present. It was decided that the Bishop of Bethany be authorised to make enquiries with the Authorities of the Roman Church with a view to Reunion..." ഈ വിവരവും മുൻ പ്രസ്താവിച്ച പുനരൈക്യ രേഖകൾ എന്ന പുസ്തകത്തിന്റെ 80-ാം പേജിൽ ചേർത്തിട്ടുണ്ട്. "ഇതു സംബന്ധിച്ചുള്ള എഴുത്തുകുത്തുകളും മറ്റു വിവരങ്ങളും പരിപൂർണ്ണ രഹസ്യമായി പരിപാലിക്കണമെന്നും, മാർ ദീവന്നാസ്യോസ് തിരുമേനിയെ തൽക്കാലം ഈ വിവരങ്ങൾ അറിയിക്കരുതെന്നും, കാര്യങ്ങൾ സുഗമ മാക്കിയതിന്റെ ശേഷമേ അറിയിക്കാവൂ എന്നും തീരുമാനിച്ചു...." മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്തയായ വട്ടശ്ശേരിൽ മാർ ദീവന്നാസ്യോസിന്റെ അറിവു കൂടാതെ രണ്ടാം കാതോലിക്കായും (വാകത്താനം) കുണ്ടറ ആസ്ഥാനമാക്കി യിരുന്ന മാർ ഗ്രീഗോറിയോസ് മെത്രാപ്പോലീത്തയും ബഥനി മെത്രാനും കൂടെ തീരു മാനിച്ചു എന്നും അദ്ദേഹം റോമാസഭാധികാരികളുമായി എഴു ത്തുകുത്തു നടത്താൻ അനുവദിച്ചു എന്നും എഴുതിയിരിക്കുന്നതു വാസ്തവ മല്ലെന്നു പിന്നാലെ രേഖാമൂലം തെളിയിക്കുന്നതാണ്.

"കത്തോലിക്കാ പുനരൈക്യവും ഗീവറുഗീസ് ദ്വിതീയൻ ബാവായും"

എന്ന തലക്കെട്ടിൽ 1955 മാർച്ച് ലക്കം (82-ാം പേജ്) *സത്യസഭാ കാഹള*ത്തിൽ ഫാദർ ജേക്കബ് ഞായല്ലൂർ എഴുതിയിരുന്ന ലേഖനത്തിന് കൊറ്റാത്തുവിള ഫാദർ കെ. ജി. തോമസ് ആലപ്പുഴ, ആ പള്ളിയിൽ വികാരിയായിരുന്ന കാലത്തു കൊടുത്തിരുന്ന മറുപടി ഇവിടെ ഉദ്ധരിക്കട്ടെ. "കത്തോലിക്കാ പുനരൈക്യത്തിനു പ്രേരണ നൽകി" എന്നു പറയുന്നതിനാധാരമായ ബ്ലോക്കിലെ വാചകം: "പഴയ സഭയോടേതിനോടെങ്കിലും ഒരു യോജ്യത വേണമെന്നു കാതോലിക്കാ ബാവായുടെ കല്പനയിലും കണ്ടു. അതു കൊള്ളാമെന്നാണു എന്റെ അഭിപ്രായം."

1. പഴയ സഭകൾ പലതുണ്ട് - അതു റോമാസഭയല്ല.
2. സുറിയാനി സഭ മറ്റൊന്നിൽ ലയിക്കയല്ല, ഉദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ളത്- ബന്ധം മാത്രമാണ്.

എ. ഡി. 451-ൽ റോമാസഭ വേദവിപരീത സഭയായിത്തീർന്നു. ബഥനി സ്ഥാപനം സഭയിൽ നിന്നു പ്രത്യേകമാക്കി പി. റ്റി. ഗീവറുഗീസ് അച്ചനെ നിയമിച്ചതിനെക്കുറിച്ചു "നാം വഞ്ചിക്കപ്പെട്ടുപോയി" എന്നു വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനി പലവുരു പിന്നീടു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. നിരണം പള്ളിയിൽ വച്ച് മെത്രാൻ സ്ഥാനാരോഹണം സംബന്ധിച്ചു അദ്ദേഹത്തിനു നൽകിയ അനുമോദന മീറ്റിംഗിൽ മാർ ഈവാനിയോസിന്റെ പ്രസംഗം ഇവിടെ ഉദ്ധരിക്കുന്നു: "ഈ ഇരിക്കുന്ന തിരുമേനിമാർ രാജർഷിമാരാണ്. അവർക്ക് അധിവസിക്കുന്നതിനു കൊട്ടാരങ്ങളും അരമനകളും വേണം. എനിക്കോ വല്ല മലയിലെവിടെയെങ്കിലും ഒരു കുടിൽ. ഇവർക്കു തങ്കക്കുരിശും പൊന്നിൻ വടിയും വേണം. എനിക്കോ ഈ ചുവപ്പു ചരടിൽ കോർത്തിരിക്കുന്ന മരക്കുരിശും ഒരു മരവടിയും വേണം. ക്രിസ്താനുകരണ സമൂഹമാണു ഞങ്ങളുടേത്. യേശുനാഥനെപ്പോലെ വീടും കുടിയുമില്ലാതെ ഞങ്ങൾ ജീവിച്ചു കൊള്ളാമെന്നുള്ള വ്രതക്കാരാണ്."

എം. എ. മെത്രാച്ചന്റെ ബാവായോടുള്ള പിൽക്കാല നിർദ്ദേശം കൂടി കാണുക:- "അന്ത്യോഖ്യൻബന്ധം നമ്മെ അധഃപതനത്തിന്റെ അടിത്തട്ടിലെത്തിച്ചു. നാം വളരെ ചെറിയോരു കൂട്ടമാണ്. നാം വളരേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. നമുക്കു ഈ അന്തോഖ്യൻ ബന്ധം വിടർത്തണം. അതിനു വലിയ തിരുമേനിയെ എല്ലാവരും കൂടെ പ്രേരിപ്പിക്കണം. പഴയ ഏതെങ്കിലും സഭയോടു നമുക്കു ഒരു ബന്ധവും സ്ഥാപിക്കണം." എം. എ. മെത്രാച്ചന്റെ ഈ സംസാര വിഷയങ്ങൾ മനസ്സിൽ വച്ചുകൊണ്ടു മുൻ കാതോലിക്കാബാവാ കാലം ചെയ്ത ഗീവറുഗീസ് ദ്വിതീയന് ഉടനെ എഴുതി. ആ കത്തിനെ സൂചിപ്പിച്ചാണ്, "പഴയ സഭയോടേതിനോടെങ്കിലും ഒരു യോജ്യത വേണമെന്നു കാതോലിക്കാ ബാവായുടെ കല്പനയിലും കണ്ടു. അതു കൊള്ളാമെന്നാണു എന്റെ അഭിപ്രായം" എന്നു എഴുതിയത്. ഇതാണു കത്തോലിക്കാ ഐക്യത്തിനാധാരമായ ബ്ലോക്കിന്റെ ചരിത്രം.

ഈ കത്തിനു ശേഷം ബഥനിപ്പിതാവു കുണ്ടറ സിമ്മനാരിയിൽ ചെന്നു രണ്ടു ദിവസം താമസിച്ചു. സംഭാഷണ മദ്ധ്യേ കത്തിനെക്കുറിച്ചു കാതോലിക്കാ ബാവാ ഗീവർഗീസ് II മാർ ഈവാനിയോസിനോടു ചോദിച്ചപ്പോൾ ആശയം മുകളിൽ പ്രസ്താവിച്ച പ്രകാരം അദ്ദേഹം വെളിവാക്കി. സാക്ഷികൾ, കുണ്ടറ സെമിനാരി ഹൈസ്കൂൾ അദ്ധ്യാപകൻ സി. എം. തോമസ് ശെമ്മാശൻ (തോമ്മാ മാർ ദീവന്നാസ്യോസ്) കാലം ചെയ്തു. സെമിനാരി മാനേജർ പരേതനായി. ഫാ. പി. സി. ജോൺ, മൂന്നാമതു കെ. ജി. തോമസ് ശെമ്മാശൻ (കൊറ്റാത്തുവിള അച്ചൻ), ബഥനിപ്പിതാവിനോടു അന്നു ബാവാ കല്പിച്ചതിനെപ്പറ്റി കൊറ്റാത്തുവിള അച്ചൻ ഇങ്ങനെ എഴുതി:– "നമ്മുടെ വിശ്വാസം അതേപടി അംഗീകരിക്കുന്ന ഏതൊരു പൂർവ്വികസഭയോടും ബന്ധം സ്ഥാപിക്കുന്നതിൽ നമുക്കു വിരോധം ഇല്ല. ഏതെങ്കിലും കൂട്ടർ നമ്മുടെ വിശ്വാസം സ്വീകരിക്കുന്നെങ്കിൽ നാം അവരോടു യോജിക്കുകയല്ല, അവർ നമ്മോടു യോജിക്കുകയാണ്. അതാണു നമുക്കു സമ്മതമെന്നു പറഞ്ഞത്–അതു സാദ്ധ്യമാണെങ്കിൽ വളരെ നല്ലതു തന്നെ." "നമ്മുടെ വിശ്വാസം ഉപേക്ഷിച്ചുള്ള ഒന്നല്ല ഞാൻ ഉദ്ദേശിച്ചത്." എന്നു ബഥനിപ്പിതാവു പ്രത്യുത്തരവും നൽകി. ഇതാണു ഏതെങ്കിലും പഴയ സഭയോടു യോജിക്കുന്നതിന് നിർദ്ദേശിക്കപ്പെട്ട മൌലിക പ്രമാണം."

മാർ ഈവാനിയോസ് ഐക്യപ്പെട്ട ശേഷം വെണ്ണിക്കുളത്തു താമസിക്കുമ്പോൾ 6–1–106–ൽ അയച്ച കത്തിൽ ഇപ്രകാരം എഴുതി:– "ഞാനും മാർ തെയോഫിലോസ് മെത്രാച്ചനും ആശ്രമസ്ഥരും ഇപ്പോൾ വെണ്ണിക്കുളത്തു ഒരു വീട്ടിൽ താമസിക്കുന്നു...." ഈ നാട്ടിൽ ദൈവതിരുനാമം മഹത്വീകരിക്കപ്പെടുവാൻ തക്കവണ്ണമുള്ള ഒരു പ്രസ്ഥാനം അവിടുന്നും വല്യതിരുമേനിയും എല്ലാവരും കൂടെ യോജിച്ചു സ്വീകരിക്കണമെന്നു പല വിധത്തിലും പല അവസരങ്ങളിലും ഞാൻ അപേക്ഷിച്ചിട്ടുള്ളതാണ്. മലങ്കര സുറിയാനി സഭയുടെ കാതലായ വിശ്വാസത്തിന് യാതൊരു വ്യത്യാസവും വരുത്താതെ ഭിന്നതകളും അന്യോന്യമത്സരങ്ങളും നിമിത്തം അടിക്കടി തിരുശരീരം മുറിവേറ്റുകൊണ്ടു വേദന അനുഭവിക്കുന്ന മുറിവുകൾ കരിക്കുന്നതിനും വേദന ശമിപ്പിക്കുന്നതിനും പര്യാപ്തമായ ഒരു പദ്ധതി സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ടും തിരുമേനിമാരുടെ അധികാരത്തിൻ കീഴിലുള്ള ജനങ്ങളെ സ്വർഗ്ഗരാജ്യത്തിലേക്കു നടത്തേണ്ടതു തിരുമേനിമാരുടെ ചുമതലയാണെന്ന് ഓർപ്പിച്ചുകൊണ്ട്....വീണ്ടും ഞാൻ അപേക്ഷിച്ചുകൊള്ളുന്നു..." (സിൽവസ്റ്റർ കാഞ്ഞിരമുകളിലിന്റെ പുനരൈക്യ രേഖകൾ പേജ് 96). സത്യം നിങ്ങളെ വഴി നടത്തട്ടെ.

മാർ ഈവാനിയോസിന്റെ വേറൊരു ഐക്യപരിശ്രമ ചരിത്രം കൂടെ ഇവിടെ ഉദ്ധരിക്കട്ടെ!– ബഥനി മാസിക വാല്യം 6–1106 കുംഭം മീനം ലക്കം 2,

3-ൽ അതെക്കുറിച്ചു കാലം ചെയ്ത ഗീവറുഗീസ് രണ്ടാമൻ ബാവ ഇപ്രകാരം എഴുതിയിരിക്കുന്നു:- "കാലം ചെയ്ത ബാവായും ഞാനും സമ്മതിച്ചിട്ടാണു ഇതു സംബന്ധമായ എഴുത്തു കുത്തു നടത്തിയതെന്നും സമയമായപ്പോൾ ഞങ്ങൾ പിന്മാറുകയാണു ചെയ്തതെന്നും ഇക്കൂട്ടർ പറഞ്ഞു പരത്തുന്നുണ്ട്. ഇതിന്റെ പരമാർത്ഥവും നിങ്ങൾ അറിഞ്ഞിരിക്കണമെന്നു നാം ആഗ്രഹിക്കുന്നു. ഞങ്ങൾ പരുമല സെമിനാരിയിൽ താമസിക്കുമ്പോൾ ആണെന്നു തോന്നുന്നു, കാലം ചെയ്ത ബാവായോടൊരുമിച്ചു ഈവാനിയോസ് മെത്രാച്ചൻ എന്റെ മുറിയിൽ വന്നു. "വല്യ മെത്രാച്ചന്റെ കാലശേഷം നമ്മുടെ സ്ഥിതി എന്താണ്? എല്ലാം കുഴപ്പത്തിലാകയില്ലേ? എന്നിങ്ങനെ ഈവാനിയോസ് മെത്രാച്ചൻ ആരംഭിച്ചു. ഈ മുഖവുര എന്തിനാണ്? തന്ത്രം തകരുന്ന കാര്യം പറയാമല്ലോ എന്നു ഞാൻ പറഞ്ഞപ്പോൾ മെത്രാച്ചൻ:- "നമ്മുടെ വിശ്വാസാചാരങ്ങൾക്കു യാതൊരു ഭേദവും കൂടാതെ അന്ത്യോഖ്യയിലെ കത്തോലിക്കാ പാത്രിയർക്കീസുമായി ഒരു ഐക്യത്തിനു ആലോചിക്കുന്നതു നന്നല്ലേ?" ഞാൻ:"നമ്മുടെ വിശ്വാസാചാരങ്ങൾ അവർ സമ്മതിക്കുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല." മെത്രാച്ചൻ:- "സമ്മതിക്കും" ഞാൻ:-"അമ്മാനുവേൽ ഏകനാകുന്നു. വിഭാഗിക്കപ്പെടുവാൻ പാടില്ലാത്ത യോജിപ്പിനു ശേഷം രണ്ടു സ്വഭാവമായിത്തീരുന്നില്ല എന്നു ഞാൻ കുർബാന ചൊല്ലിയിട്ടുള്ള അവസരത്തിലെല്ലാം തിരുമേനിയെ (കർത്താവ്) കൈയിൽ വച്ചുകൊണ്ടു സത്യം ചെയ്തിട്ടുള്ളതാണ്. ഇനി എന്റെ മരണം വരെയും രണ്ടു സ്വഭാവമെന്നു പറകയില്ല. ഇതു അവർ സമ്മതിയ്ക്കുമോ?" മെത്രാച്ചൻ:- "തീർച്ചയായും സമ്മതിക്കും." ഞാൻ:- "നിഖ്യാ വിശ്വാസപ്രമാണത്തിനു വിപരീതമായി പരിശുദ്ധാത്മാവ് പുത്രനിൽ നിന്നുകൂടെ പുറപ്പെടുന്നു എന്നു ഞാൻ പറകയില്ല. പരിശുദ്ധാത്മാവ് പിതാവിൽനിന്നു പുറപ്പെടുന്നു എന്ന വിശ്വാസം അവർ സ്വീകരിക്കുമോ?" മെത്രാച്ചൻ:- "ഓഹോ സമ്മതിയ്ക്കും." ഞാൻ:- "ഈ സത്യവിശ്വാസം എന്നെ ഭരമേല്പിക്കയും ഇതിനുവേണ്ടി അവരുടെ ജീവൻ ബലി കഴിക്കയും, ചെയ്ത ദീയസ്കോറോസ്, യാക്കോബ്ബുർദാനാ, സേവേറിയോസ് മുതലായ പിതാക്കന്മാരെ ഒരിക്കലും ഞാൻ ശപിക്കയില്ല. എന്നു തന്നെയല്ല എന്നും അവരെ പരിശുദ്ധന്മാരായി ഓർക്കയും ചെയ്യും. ഇതു അവർ സമ്മതിയ്ക്കുമോ? മെത്രാച്ചൻ:- "സമ്മതിയ്ക്കും." ഞാൻ:- എന്നാൽ എഴുത്തുകുത്തു നടത്തുവാൻ എനിക്കു വിരോധമില്ല. ഇതവർ സമ്മതിയ്ക്കുമെങ്കിൽ അതൊരു വലിയ സംഗതി തന്നെയാണ്. കാരണം, കിഴക്കൻ സഭയും റോമാസഭയും തമ്മിൽ പിണങ്ങുവാൻ ഉണ്ടായ സർവ്വപ്രധാനമായ കാരണം ഈ വിശ്വാസഭേദം ആണ്. ഇത് അവർ സ്വീകരിക്കുന്ന പക്ഷം അവരുടെ തെറ്റ് സമ്മതിച്ചു പുരാതന സത്യവിശ്വാസത്തിലേക്കു വരികയാണു ചെയ്യുന്നത്. ഇതു ഞാൻ വിരോധിയ്ക്കുമോ? ഒരു നാളും ഇല്ല. അവരെ ഇങ്ങോട്ടു കൊണ്ടു വരേണ്ടതു നമ്മുടെ ധർമ്മവും അല്ലേ?

മെത്രാച്ചൻ റഹമ്മാനി പാത്രിയർക്കീസുമായി എഴുത്തുകുത്തു നടത്തി. അദ്ദേഹം കുറെ പുസ്തകങ്ങളും കല്പനയും അയച്ചുതന്നു. പുസ്തകങ്ങൾ നോക്കിയതിൽ നമ്മുടേതുമായി വലിയ വ്യത്യാസമൊന്നും കണ്ടില്ല. പക്ഷേ കല്പനയിൽ ഞാൻ പറഞ്ഞിരുന്ന വിശ്വാസകാര്യത്തെപ്പറ്റി ഒരു അക്ഷരവും പറഞ്ഞിരുന്നില്ല.

ഞാൻ:– "ഇതിൽ വിശ്വാസത്തെപ്പറ്റി ഒന്നും പറഞ്ഞിട്ടില്ലല്ലൊ– മെത്രാച്ചൻ:– വ്യാഖ്യാനിച്ചാൽ വിശ്വാസം രണ്ടും ഒന്നല്ലേ? ഞാൻ:– എനിക്കു ഡിഗ്രിയുണ്ടോ? വ്യാഖ്യാനമറിയാമോ? എനിക്കു വ്യാഖ്യാനിയ്ക്കാനും മറ്റും കഴികയില്ലെന്നു പറഞ്ഞു, ഞാൻ ഒഴിഞ്ഞു. ഇതിൽ പിന്നെ എന്തെല്ലാം ചെയ്തോ? ഞാൻ ഒന്നും അറിഞ്ഞില്ല. ഇതാണു എനിയ്ക്കും ബാവായ്ക്കും ഇതിനോടുള്ള ബന്ധം"– കഴുത്തുപോയാലും സഭയെ വഞ്ചിക്കില്ല. മറ്റൊരു സംഭവം കൂടി. കൊറ്റാത്തുവിള കെ. ജി. തോമസച്ചന്റെ ലേഖനത്തിന്റെ അവസാനഭാഗത്തു ചേർത്തിട്ടുള്ളതും ഇവിടെ പകർത്തുന്നു:– "ബഥനിപ്പിതാവ് വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനിയുടെ ശിഷ്യനായ പാറേട്ടു മാത്യൂസ് കത്തനാരെ (പാറേട്ടുമാർ ഈവാനിയോസ്) അഭയപ്പെട്ടു ബഥനിപ്പിതാവിനുവേണ്ടി പറയിപ്പിച്ചു. വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനിയുടെ ഉത്തരം:– "മലങ്കര സുറിയാനി സഭയുടെ പൂർവ്വികമായ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനും വിശ്വാസത്തിനും വിഘാതമുണ്ടാക്കുന്ന യാതൊരു പ്രസ്ഥാനത്തിനും നാം തയ്യാറില്ല. (തിരുമേനി ഇടതുകൈകൊണ്ടു താടി മീശ ഉയർത്തിപ്പിടിച്ചിട്ടു വലതുകൈയുടെ ചൂണ്ടുവിരൽ വിലങ്ങനെ കഴുത്തോടു ചേർത്തുപിടിച്ചു) "നമ്മുടെ കഴുത്തു ഇങ്ങനെ അറുത്തുകളയുമെന്നു വന്നാൽപോലും നാം നമ്മുടെ സഭയെ ഒറ്റിക്കൊടുക്കയോ, നമ്മുടെ സഭയെ ഉപേക്ഷിക്കയോ അതിന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തെ ബലി കഴിക്കയോ ചെയ്കയില്ല". ഇതായിരുന്നു ഫാ. പാറേട്ടിന്റെ ചെവികളിൽ അലതല്ലിയ ഗർജ്ജനം. പാറേട്ടു അച്ചനാകട്ടെ,"ബഥനിപ്പിതാവേ അങ്ങയുടെ പ്രസ്ഥാനത്തിനു വിരാമം ഇട്ടാലും" എന്നു ഒരു താക്കീതും നൽകി.

(തിരുവല്ല തിരുമൂലപുരം ചാപ്പലിന്റെ കിഴക്കുവശത്തുവച്ചാണു വലിയ തിരുമേനിയുടെ അഭിപ്രായം ഈവാനിയോസിനെ ഫാദർ പാറേട്ടു അറിയിച്ചത്).

ഇവിടെ പ്രസ്താവിച്ച സഭാദ്ധ്യക്ഷന്മാരെ സംബന്ധിച്ചുള്ള വശീകരണത്തെപ്പറ്റി "റീത്തു പ്രസ്ഥാനരഹസ്യങ്ങൾ" എന്ന പുസ്തകത്തിന്റെ 44,45 പേജുകളിൽ നിന്നു ഉദ്ധരിക്കട്ടെ:– "മാർ ഈവാനിയോസിന്റെ സ്വതന്ത്രമായ ചില അഭിപ്രായത്തിന് അടിമയായി ഏല്പിച്ചുകൊടുക്കുവാനുള്ള സന്നദ്ധത പ്രത്യേകമൊരുക്കപ്പെട്ട സന്നദ്ധ സൈന്യാംഗങ്ങളിൽ പോലും കുറവാണെന്നു ചിരപരിചയം കൊണ്ടു അദ്ദേഹം ഗ്രഹിച്ചിരുന്നു. തന്നിമിത്തം ഈ ജീവിതലക്ഷ്യത്തിലേക്കു ചാടുന്ന ചാട്ടത്തിൽ മിക്കവരും ഇക്കരെ

നിൽക്കയേയുള്ളു എന്നും തോന്നാതിരുന്നില്ല. സഭാമേലദ്ധ്യക്ഷന്മാരെ വശത്താക്കിയാൽ അതിനുപുറകെ സകലരും "ചൊന്നപടി നിന്നുകൊള്ളും" എന്ന വിചാരം സന്തുഷ്ടനാക്കി. നിഷ്കളങ്കമാനസനും പരിശുദ്ധനും ആയ കാലംചെയ്ത മൂന്നാം കാതോലിക്കാ ബാവയെ (അന്നു മെത്രാച്ചൻ) സംഗതിയുടെ ചില വശം കാണിച്ചു മയക്കാനുള്ള ശ്രമം ആദ്യം നടന്നു. ഇതിനോടടുക്കൽ 101-ലെ പരുമലപ്പെരുനാളും വന്നു......... പെരുനാളിന്റെ ചടങ്ങുകളെല്ലാം കഴിഞ്ഞു ശാന്തമായതോടെ സ്വന്തം കാര്യസാദ്ധ്യത്തിനായി മാർ ഈവാനിയോസ് ഒരുങ്ങിപ്പുറപ്പെട്ടു. ആദ്യമെ താൻ ചെറുവല വീശിയ ആളിനെയും മുമ്പിൽ കാണിച്ചു മറ്റൊരാളെ ലക്ഷ്യമാക്കി തിരിച്ചു.

യഥാർത്ഥ പുനരൈക്യം

ഇങ്ങനെ റോമാക്കാര്യവുമായി മൂന്നാം കാതോലിക്കാ ബാവാ (അന്നത്തെ മെത്രാപ്പോലീത്താ) യുടെ അടുത്തെത്തി, റോമ്മാക്കാരെക്കൂടി നമ്മുടെ സത്യവിശ്വാസത്തിലേക്കു തിരിക്കുന്ന മാർഗ്ഗമാണിതെന്നും തുബദേനിൽ പാത്രിയർക്കീസിന്റെ പേർ ഓർക്കുന്നതിനുപകരം പാപ്പായുടെ പേർ ഓർക്കണമെന്നുള്ള വ്യത്യാസം മാത്രമെയുള്ളു എന്നും നിസ്സംശയം വിശ്വസിപ്പിച്ചു. അങ്ങനെയെങ്കിൽ റോമ്മാസഭാക്കാരെകൂടി സത്യവിശ്വാസത്തിലേക്കു പുനരൈക്യപ്പെടുത്തുന്ന മാർഗ്ഗമാണല്ലോ ഇതെന്നും, ഇതേവരെ ആരാലും സാധിക്കാത്ത ഈ സംഗതി (കിഴക്കും പടിഞ്ഞാറുമായുള്ള പിളർപ്പു ഹനിപ്പിക്കുക എന്നുള്ളത്) നമ്മുടെ കാലത്തു സാധിക്കുന്ന പക്ഷം വളരെ അഭിമാനകരമാണല്ലോ എന്നും ഈ വിവരങ്ങൾ എഴുതി അയച്ചു മറുപടി വരുത്തുന്നതിനു വിരോധമില്ലെന്നും നമ്മുടെ സത്യവിശ്വാസത്തിനു അണുപോലും വ്യത്യാസമില്ലാത്ത വിധം മറുപടി ലഭ്യമാകുന്നപക്ഷം വല്യതിരുമേനിയും നമ്മൾ എല്ലാവരും ഒന്നിച്ചു കൂടി ആലോചിച്ചു അവസാന തീർച്ചവരുത്താമെന്നും ഒന്നോ രണ്ടോ പേർ തനിച്ചു യാതൊന്നും പ്രവർത്തിക്കരുതെന്നും പറഞ്ഞു അവസാനിപ്പിച്ചു.......... ഇതു സംബന്ധിച്ചു പറഞ്ഞുപിരിഞ്ഞശേഷം എല്ലാവരെയും അനുഗ്രഹിച്ചിരിക്കുന്നതായും മറ്റും റഹമ്മാനി പാത്രിയർക്കീസിന്റെ ഒരു മറുപടിക്കത്തല്ലാതെ വിശ്വാസത്തെക്കുറിച്ചു വിശദമാക്കുന്ന യാതൊന്നും മേല്പട്ടക്കാരെ കാണിക്കുകയോ താൻ കാണുകയോ ഉണ്ടായിട്ടില്ല എന്ന് ഇപ്പോഴത്തെ കാതോലിക്കാബാവാ (ഗീവറുഗീസ് രണ്ടാമൻ) തിരുവല്ല ബഥനിപ്പള്ളിയിൽ ഇവരുടെ മതപരിവർത്തനത്തിനുശേഷം ആദ്യമായി എഴുന്നെള്ളി വിശുദ്ധകുർബ്ബാന മദ്ധ്യെ പരസ്യമായി പ്രസ്താവിച്ചു.

തിരുവല്ലയിൽ വച്ചു ഒരു ഞായറാഴ്ച കഴിഞ്ഞു മാർ ഈവാനിയോസ് റീത്തിന്റെ യാഥാർത്ഥ്യത്തെപ്പറ്റി നടത്തിയ പ്രസംഗത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ച

ഒരു ഭാഗം ഇപ്രകാരമാണ്. വല്യമെത്രാച്ചന്റെ (മാർ ദീവന്നാസ്യോസ്) ശീമയാത്രയിൽ ബാഗ്ദാദിൽ വച്ചു അദ്ദേഹം റഹമാനി പാത്രിയർക്കീസിന്റെ അനുയായിയായ ഒരു മെത്രാപ്പോലീത്തയെ കണ്ടു. അപ്പോൾ റോമ്മാ സഭയിൽ ചേരുന്നതിനെപ്പറ്റി പലതും ആലോചിച്ചു. തൽഫലമായി വല്യമെത്രാച്ചൻ ഇവിടെ വന്നു ചേർന്നശേഷം എഴുത്തുകുത്തു നടത്തുവാൻ എന്നെ ചുമതലപ്പെടുത്തി. ഇങ്ങനെയാണു ഇതിൽ പ്രവേശിപ്പാൻ ഇടയായത്. 1105 കുംഭം 15-ലെ മനോരമ പത്രത്തിൽ ഈ പ്രസ്താവനയെപ്പറ്റി ഒരു റിപ്പോർട്ടും കൊടുത്തു. ഇതിന് മറുപടി എന്ന വിധം അതേ മാസം 22-ാം തീയതിയിലെ മനോരമയിൽ, വല്യതിരുമേനിയോടുകൂടെ ശീമയാത്രചെയ്തിരുന്ന ചെറിയമഠത്തിൽ ബഹു. സ്കറിയാകത്തനാർ എഴുതിയതെന്തെന്നു നമുക്കു വായിച്ചുനോക്കാം, “റഹമ്മാനി പാത്രിയർക്കീസിന്റെ അനുയായിയായ മെത്രാപ്പോലീത്ത ഞങ്ങൾ താമസിച്ചിരുന്ന സ്ഥലത്തുവന്നു. സഭാകാര്യങ്ങളും ദേശവർത്തമാനങ്ങളും പറഞ്ഞതല്ലാതെ സഭാപരിവർത്തനം സംബന്ധിച്ചു യാതൊരു സംസാരവും പിന്നീട് എഴുത്തുകുത്തുകളും ഉണ്ടായിട്ടില്ല എന്നും സന്ദർശനവേളയിൽ ഞാനും ഉണ്ടായിരുന്നതിനാൽ സധൈര്യം പറയാവുന്നതാണ്. ഇതു സംബന്ധിച്ചു വല്യമെത്രാച്ചനും ബഥനി മെത്രാച്ചനും തമ്മിൽ കഴിഞ്ഞ ആഴ്ച കണ്ട അവസരത്തിൽ എടുത്തു ചോദിക്കയും റിപ്പോർട്ടു അടിസ്ഥാനരഹിതമാണെന്നും അതിൽ കാണുന്നപ്രകാരം ഒന്നും അദ്ദേഹം പ്രസ്താവിച്ചിട്ടില്ലെന്നും സമ്മതിച്ചു പറഞ്ഞു. കണ്ടുമുട്ടിയപ്പോൾ സംഗതി ഒതുക്കി എങ്കിലും ഇതു മാർ ഈവാനിയോസിന്റെ വായിൽനിന്നു കേട്ട പലരും ഇന്നും ജീവിച്ചിരിപ്പുണ്ടെന്നുള്ളതും മറക്കാവുന്നതല്ലല്ലൊ.

വലിയ മെത്രാച്ചന്റെ ശീമയാത്ര കഴിഞ്ഞു ചില കൊല്ലങ്ങൾക്കുശേഷം, കാലം ചെയ്ത കാതോലിക്കാ ബാവയുടെ പേർക്കു മാർ ഈവാനിയോസ് എഴുതിയ ഒരു കത്തു പരിശോധിക്കുന്നതായാൽ ഇക്കാര്യത്തിലുള്ള ഇപ്പോഴത്തെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അന്തരം എത്ര ഭീമമാണെന്നും, പ്രത്യുത ചെറിയ മഠത്തിൽ സ്കറിയാകത്തനാരുടെ എഴുത്തിനോടു കാര്യസാരത്തിൽ എത്ര അനുയോജ്യമെന്നും ഗ്രഹിക്കാവുന്നതാണ്. ചുവടെ ചേർക്കുന്നത് മാർ ഈവാനിയോസിന്റെ മുമ്പു പറഞ്ഞ കത്താണ്:-

ബഥനി, തിരുവല്ല.
ചിങ്ങം 5, 102
ലക്ദോം..........

അയച്ചുതന്ന സാധനം കിട്ടി. പലവഴികളിൽക്കൂടെ അന്വേഷിച്ചും ആലോചിച്ചും ആണു സംഗതികൾ അറിയേണ്ടത്. അതു സംബന്ധിച്ചു വീണ്ടും ഞാൻ തന്നെത്താൻ ആലോചിച്ചു നോക്കിയതിൽ വലിയ മെത്രാച്ചൻ നമ്മുടെ ഏതെങ്കിലും ആലോചനയിലോ, അന്വേഷണത്തിലോ

തൃപ്തിപ്പെടാതെ വരുന്ന പക്ഷം അതു വലിയ ദുഃഖത്തിനും മനോവേദന യ്ക്കും സംഗതിയാകുമല്ലോ എന്നു ഞാൻ ഭയപ്പെടുന്നു........"

വലിയ മെത്രാച്ചന് വലിയ ദുഃഖത്തിനും മനോവേദനയ്ക്കും സംഗ തിയാകുമെന്നും വളരെ ഭയപ്പെടേണ്ടിയിരിക്കുന്നു എന്നും മാർ ഈവാനി യോസിനു ദൃഢബോധ്യമുള്ള ഒരു സംഗതിയാണ്, അതിനു മുമ്പിൽ ആ വലിയ മെത്രാച്ചൻ തന്നെ ശീമയാത്രാവേളയിൽ റഹമ്മാനി പാത്രിയർക്കീ സിന്റെ അനുയായിയായ ഒരു മെത്രാനുമായി ഹൃദയപൂർവ്വം ആലോചി ച്ചുവെന്ന് ഇദ്ദേഹം മേല്പറഞ്ഞ ഞായറാഴ്ചത്തെ സുവിശേഷപ്രസംഗ മായി പറഞ്ഞ കാര്യമെന്നറിയുമ്പോൾ അതിശയം കൂറാത്തവർ ആരുണ്ടു? (റീത്തു പ്രസ്ഥാനരഹസ്യങ്ങൾ പേജ് 49).

ഇതിനു വിപരീതമായി സിൽവെസ്റ്റർ കാഞ്ഞിരമുകളിലിന്റെ പുന രൈക്യരേഖകൾ, 63-ാം പേജിൽ "1926-ൽ മെത്രാൻ കക്ഷിയിലെ മെത്രാന്മാർ സമ്മേളിച്ചു കത്തോലിക്കാ സഭയുമായി ഐക്യപ്പെടുന്നതിനുവേണ്ടിയുള്ള അന്വേഷണങ്ങൾ നടത്തുവാൻ തന്നെ നിയോഗിച്ചുവെന്നും അന്നത്തെ കാതോലിക്കാ ആയിരുന്ന മാർ ബസ്സേലിയോസ് (വാകത്താനം) മാർ ഗ്രീഗോ റിയോസ് (മൂന്നാം കാതോലിക്കാ) എന്നിവർ വേണ്ട ആലോചനകളും പ്രേര ണകളും നൽകിയിരുന്നുവെന്നും ആർച്ചുബിഷപ്പു മാർ ഈവാനിയോസ് എഴുതിയ "ആത്മകഥാകഥന"ത്തിൽ പറയുന്നു (ഈ ആത്മകഥാകഥനം പരസ്യപ്പെടുത്തിയിട്ടില്ല എന്നു കൂടി ഒടുവിൽ ചേർത്തിട്ടുണ്ട്). ചില ഭാഗ ങ്ങൾ ഉദ്ധരിക്കുന്നു:- പഴയ സെമ്മിനാരിയുടെയും പരുമല സെമിനാരി യുടെയും മറ്റും കൈവശം വട്ടശ്ശേരിൽ മെത്രാപ്പോലീത്തയ്ക്കു ഉറച്ചുകഴി ഞ്ഞപ്പോൾ അദ്ദേഹം പാത്രിയർക്കീസിനെ കണ്ടു സമാധാന പദ്ധതി ആലോ ചിപ്പാനായി മർദ്ദീനിലേക്കുപോയി. കൂടെ തിരുവനന്തപുരം പള്ളി വികാരി ആയിരുന്ന പൂതക്കുഴി ഏബ്രഹാം കത്തനാരെയും ചെറിയമഠത്തിൽ സ്കറിയാ കത്തനാരെയും കൊണ്ടുപോയിരുന്നു. ആ യാത്രയിൽ ഉണ്ടായ ചില സംഭവങ്ങൾ മെത്രാപ്പോലീത്താ ബോംബെയിൽ മടങ്ങി എത്തിയ ശേഷം അദ്ദേഹത്തെ സ്വീകരിപ്പാൻ ബോംബെയിലേക്കു പോയിരുന്ന നമ്മോടു പറഞ്ഞു.

പകലിനെ രാത്രിയാക്കുന്നു

മർദ്ദീനിലേക്കുള്ള യാത്രാമദ്ധ്യേ ബാഗ്ദാദിൽ വച്ചു മാർപ്പാപ്പയുടെ കീഴിൽ സുറിയാനി പാത്രിയർക്കീസായിരുന്ന റഹമ്മാനിയുടെ ഭരണത്തിൻ കീഴുള്ള സുറിയാനി മെത്രാപ്പോലീത്തയെ വട്ടശ്ശേരിൽ മാർ ദീവന്നാസ്യോസ് സന്ദർശിച്ചുവെന്നും, പാത്രിയർക്കീസുമായുള്ള സന്ധിയാലോചന വിഫലമാകുന്നപക്ഷം കത്തോലിക്കാസഭയുമായി യോജിക്കുന്നതിനുള്ള പ്രാരംഭമായി ബാഗ്ദാദു മെത്രാപ്പോലീത്തായുമായി പരിചയം

സമ്പാദിക്കുന്നതിനായിരുന്നു ഈ സന്ദർശനമെന്നും ആ സന്ദർശന വേളയിൽ കത്തോലിക്കാസഭയുമായുള്ള ഐക്യത്തെപ്പറ്റി യാതൊന്നും സംസാരിച്ചില്ലെന്നും....... മടക്കയാത്രയിലും ബാഗ്ദാദിലെ മെത്രാപ്പോലീത്തായെ വീണ്ടും സന്ദർശിച്ചു, ആ അവസരത്തിൽ മാർ യൂലിയോസ് മെത്രാപ്പോലീത്ത കൂടെയുണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ടു കത്തോലിക്കാസഭയുമായി യോജിക്കുന്ന വിഷയെത്തെപ്പറ്റി യാതൊന്നും സംസാരിക്കുന്നതിന് അവസരം ലഭിച്ചില്ലെന്നും പറഞ്ഞു. (മാർ ഈവാനിയോസിന്റെ തിരുവല്ലാ പ്രസംഗത്തിൽ, "ബാഗ്ദാദിൽ വച്ചു റഹമാനിപാത്രിയർക്കീസിന്റെ അനുയായിയായ മെത്രാപ്പോലീത്തയുമായി റോമാസഭയിൽ ചേരുന്നതിനെപ്പറ്റി പലതും ആലോചിച്ചു. തൽഫലമായി വല്യമെത്രാച്ചൻ എഴുത്തുകുത്തു നടത്തുവാൻ എന്നെ ചുമതലപ്പെടുത്തി" എന്നുള്ളതിലെ വൈരുധ്യം ശ്രദ്ധിക്കുക)- തുടർച്ച:- "കുറെനാൾ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ റഹമ്മാനി പാത്രിയർക്കീസിന്റെ ഒരു കത്തു പരുമല വച്ചു മാർ ദീവന്നാസ്യോസ് മെത്രാപ്പോലീത്തായ്ക്കു കിട്ടി..... ഈ കത്തിനു മറുപടി അയയ്ക്കുന്നതിനു മെത്രാപ്പോലീത്താ നമ്മെ ചുമതലപ്പെടുത്തിയശേഷം ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു. "യോജിക്കുന്നതിനു എനിക്കു സമ്മതമാണ്. സഹോദരന്മാരായ മേല്പട്ടക്കാരോടും, പട്ടക്കാരിലും, അത്മായക്കാരിലും പ്രധാനന്മാരായവരോടും ആലോചിച്ചശേഷമേ അവസാന തീരുമാനം എഴുതുവാൻ സാധിക്കയുള്ളു."

യോജിക്കുന്നതിനു സമ്മതമാണെന്നു മെത്രാപ്പോലീത്ത പറഞ്ഞയുടനെ "അങ്ങനെ എഴുതുമോ" എന്നു ചോദിച്ചു. "അങ്ങനെ എഴുതാം" എന്നു പറഞ്ഞശേഷമാണു രണ്ടാമത്തെ ആശയം അദ്ദേഹം പ്രസ്താവിച്ചത്....

നാം മെത്രാൻസ്ഥാനം ഏറ്റു കുറെനാൾ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ വീര രാഘവയ്യങ്കാരുടെ വിധി പ്രബലമായിരുന്ന കാലത്ത് മാർ ദീവന്നാസ്യോസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ പരുമല സെമിനാരിയിലേക്കു കാതോലിക്കാബാവായേയും നമ്മെയും ക്ഷണിച്ചുവരുത്തി. ഭാവി നടപടികളെപ്പറ്റി ഞങ്ങൾ മൂന്നുപേരും കൂടി ആലോചിച്ചു തീരുമാനിക്കണമെന്നും ഞങ്ങൾ ചെയ്യുന്ന തീരുമാനം എന്തായിരുന്നാലും അദ്ദേഹം കൈക്കൊള്ളുന്നതാണെന്നും പറഞ്ഞു. റഹമ്മാനി പാത്രിയർക്കീസിന്റെ കത്തു ഞങ്ങൾ മൂന്നുപേരേയും വെവ്വേറെ കാണിച്ചു സംസാരിക്കയും ചെയ്തു. ഞങ്ങൾ സുന്നഹദോസു കൂടി. അദ്ധ്യക്ഷൻ കാതോലിക്കാബാവായും നാം സെക്രട്ടറിയുമായി പ്രവർത്തിച്ചു. സുന്നഹദോസിലെ ആലോചനാവിഷയം റോമാ സഭയുമായുള്ള ഐക്യമായിരുന്നു. അന്ത്യോഖ്യാസഭയുടെ കാനോനാകളും നടപടികളും അംഗീകരിയ്ക്കുകയും മലങ്കരയ്ക്കു സ്വദേശികളായ മേല്പട്ടക്കാരെ തലമുറ തലമുറയായി ലഭിക്കയും ചെയ്യത്തക്കവിധത്തിൽ റോമായുമായി ഐക്യപ്പെടുന്നതിനു വേണ്ട എഴുത്തുകുത്തുകൾ നടത്തുന്നതിന് ആ സുന്നഹദോസ് നമ്മെ ചുമ

തലപ്പെടുത്തി. ഇതനുസരിച്ചു റഹമ്മാനി പാത്രിയർക്കീസിനു നാം എഴുതി...." ഇതാണു മാർ ഈവാനിയോസിന്റെ ആത്മകഥാകഥനം എന്നു 1979 –ൽ സിൽവെസ്റ്റർ എഴുതിയ പുസ്തകത്തിൽ കാണുന്നത് (വലിയ മെത്രാച്ചന്റെ ശീമയാത്ര കഴിഞ്ഞു ചില കൊല്ലങ്ങൾക്കുശേഷം കാതോലിക്കാബാവായുടെ പേർക്കു ഈവാനിയോസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ എഴുതി ബഥനി തിരുവല്ല – ചിങ്ങം 5–102 ൽ, "വലിയ മെത്രാച്ചനു നമ്മുടെ ഏതെങ്കിലും ആലോചനയോ അന്വേഷണമോ തൃപ്തിയാകാതെ വരുന്നപക്ഷം അതു വലിയ ദുഃഖത്തിനും മനോവേദനയ്ക്കും സംഗതിയാകുമല്ലോ എന്നു ഞാൻ ഭയപ്പെടുന്നു" എന്നു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. മൺമറഞ്ഞുപോയ വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനിയുടെ ഒരു സാധാരണ പറച്ചിൽ ഇതായിരുന്നു. "കൗശലമെന്നു പറയുന്നതു കള്ളത്തിന്റെ വകഭേദം" – Right use of the Early Fathers by Blunt എന്ന പുസ്തകത്തിന്റെ 71–ാം പുറത്തു കാണുന്ന ഒരു വാചകഭാഗം ഉദ്ധരിച്ചുകൊണ്ടു ഇതു ഇപ്പോൾ നിർത്തുന്നു. "Romish interpolation must have been very ill - fitted for the task they had imposed on themselves...." ഇന്നലെച്ചെയ്തോരബദ്ധം – മൂഢർക്കിന്നത്തെയാചാരമാവാം – നാളത്തെ ശാസ്ത്രവുമാവാം – ഇതിൽ സമ്മതം മൂളായ്ക രാജൻ – "സഭയ്ക്കു വേണ്ടി കള്ളം പറയുന്നതു പാപമല്ലെന്നു" വിചാരിക്കുന്നത് ശരിയല്ല –

From: സഭാസംരക്ഷണ സമിതി – or മലങ്കര സുറിയാനി സഭാ സംരക്ഷണ സംഘം എന്ന പേരിലല്ലാതെ ഒരു വ്യക്തിയുടെ പേരിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തരുതെ. മാസികയുടെ ചുമതലയിൽ ചെയ്യണം.

33

"പണ്ടത്തെ മണ്ടൻ പയ്യൻ" ഇന്നത്തെ കാതോലിക്കാ

മലങ്കര സഭയിലെ ഏഴാമത്തെ കാതോലിക്കായായ ബസ്സേലിയോസ് മാർത്തോമ്മാ ദിദിമോസ് പ്രഥമനെ അദ്ദേഹം ഒരു ബാലനായിരുന്നപ്പോൾ റീത്തിലേക്കു വീശിയെടുക്കാൻ ആർച്ചുബിഷപ്പ് മാർ ഈവാനിയോസ് നടത്തിയ തന്ത്രപൂർവ്വമായ ഒരു ശ്രമത്തെപ്പറ്റി അധികം ആർക്കും അറിഞ്ഞുകൂടാ എന്നു കരുതുന്നു. രണ്ടുമാസം മുമ്പ് കുഴിമറ്റം ബഥനി ആശ്രമത്തിൽവച്ച് ബഥനിയുടെ യൂഹാനോൻ മാർ അത്താനാസ്യോസിന്റെ ചരമ രജതജൂബിലി സമ്മേളനത്തിൽ വച്ചാണ് പ. ബാവാ ഇക്കാര്യം സ്വയം വെളിപ്പെടുത്തിയത്.

ഒരിക്കൽ സ്വഭവനമായ മാവേലിക്കര പണിക്കരു വീട്ടിൽ എത്തിയ ആർച്ചുബിഷപ്പു മാർ ഈവാനിയോസിനെ അയൽവാസിയും ബാവായുടെ (അന്നു സി. റ്റി. തോമസ്) പിതാവുമായ ഇട്ടിയവിരാ തോമസ് സ്വപുത്രനുമൊന്നിച്ചു പണിക്കരു വീട്ടിൽ എത്തി സന്ദർശിച്ചു കുശല പ്രശ്നം നടത്തി. പണിക്കരു വീട്ടുകാരുടെ സാമ്പത്തിക സ്ഥിതി താരതമ്യേന മെച്ചപ്പെട്ടതായിരുന്നു. സംഭാഷണത്തിനിടയിൽ "ഇവനെ (സി. റ്റി. തോമസ്) എനിക്കു വിട്ടു തരിക. ഞാൻ പഠിപ്പിച്ചു മിടുക്കനാക്കി കൊള്ളാം." ഇതിനു പെട്ടെന്ന് മറുപടി പറയാനാവാതെ അല്പം ആലോചിച്ചശേഷം ഇട്ടിയവരാ തോമസ് ഇങ്ങനെ അറിയിച്ചു. "തിരുമേനി, ഇവൻ പഠിക്കാൻ മണ്ടനാണ്. വെറുതെ തിരുമേനി ഇവന്റെ പഠനത്തിനു പണം നഷ്ടപ്പെടുത്തേണ്ടതില്ല."

അങ്ങനെ സി. റ്റി. തോമസ് മാർ ഈവാനിയോസിന്റെ വലയിൽ അകപ്പെട്ടില്ല. സമർത്ഥനായ തന്നെ മലങ്കര സഭാഭാസുരൻ സമുദായ ചെലവിൽ പഠിപ്പിച്ചു എം. എ.ക്കാരനാക്കിയ കാര്യം മാർ ഈവാനിയോസിന്റെ മനസ്സിൽ ഈ സമയം തോന്നിയിരിക്കാം. പഠനം കഴിഞ്ഞു സെറാമ്പൂർ കോളജിൽ പ്രൊഫസറായ ശേഷം, എം. എ. ക്കാരനാക്കാൻ തന്നെ അതിർവിട്ടു സഹായിച്ച മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ നെഞ്ചിൽ വഞ്ചനയാകുന്ന കഠാര കൊണ്ടു കുത്തിയതിന്റെ കുറ്റബോധവും ആർച്ചുബിഷപ്പിന്റെ മനസ്സിനെ മഥിച്ചിരിക്കും.

അതിസമർത്ഥനും കപട തന്ത്രശാലിയും വിദ്യാസമ്പന്നനുമായിരുന്ന തനിക്കും തന്റെ പിൻഗാമിക്കും കാതോലിക്കാ സ്ഥാനം ലഭിക്കാഞ്ഞതിൽ ആർച്ചുബിഷപ്പിനു നിരാശ തോന്നിയിരിക്കാം. 'ആ പുളിക്കുന്ന മുന്തിരിങ്ങാ' താൻ വല വീശിയ മണ്ടൻ പയ്യനു" ലഭിച്ചത് ബസ്പുക്കാനായിൽ എത്തിയി

രിക്കുന്ന ആർച്ച് ബിഷപ്പ് ഇതിനകം കണ്ടിരിക്കണം. മേജർ ആർച്ച് ബിഷപ്പ്, കാതോലിക്കാ സ്ഥാനം സ്വയം ഏറ്റെടുത്തതു സംബന്ധിച്ച തർക്കവിതർക്കങ്ങൾ ഇനിയും കെട്ടടങ്ങിയിട്ടില്ല. ഏതായാലും മേജർ ആർച്ച് ബിഷപ്പിന്റെ പേരിനോടു ചേർത്ത് ഇപ്പോൾ പല പത്രങ്ങളും കാതോലിക്കാ സ്ഥാനം ചേർത്ത് കാണുന്നില്ല. പത്രങ്ങൾക്കും ഇതിനകം തെറ്റുപറ്റിയതു മനസ്സിലായിക്കാണണം.

റീത്തുകാരുടെ തിരുവല്ലയിലുള്ള കേന്ദ്രത്തിൽ നിന്നു ഡോ. ഐസക് മാർ ക്ലീമ്മിസ് രക്ഷാധികാരിയായി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്ന 'ഐക്യദീപം' മാസികയുടെ സെപ്തംബർ ലക്കത്തിൽ മലങ്കര ഓർത്തഡോക്സു സഭയെ വാറോല ഭാഷയിൽ വിമർശിച്ചിരുന്നല്ലോ (ആ വിമർശനം 184-ാം പേജിൽ കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്). തുടർന്ന് ഓർത്തഡോക്സ് സഭയുടെ പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങളിൽ "സ്വയംകൃതാനർത്ഥ കാതോലിക്കാനാമ സ്വീകരണ"ത്തെപ്പറ്റി ഏതാനും ലേഖനങ്ങളും പുസ്തകങ്ങളും പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തേണ്ടിവന്നു. പിന്നീടു വിമർശന നാഗങ്ങൾ പത്തി താഴ്ത്തുകയും 2005 നവംബർ ലക്കത്തിൽ തങ്ങളുടെ സെപ്തംബർ മാസത്തിലിറങ്ങിയ വാറോലയിലെ ശൈലിയിലും ഭാഷയിലും "ആർക്കെങ്കിലും വേദനയുണ്ടായിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ ആത്മാർത്ഥമായ ഖേദം പ്രകടിപ്പിക്കുന്നു" എന്ന് എഴുതിപ്പിടിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. വാറോല കുറിക്കുന്ന ചില മൂന്നാംകിട പാതിരിമാർക്കു മാത്രമേ മലയാളഭാഷ വശമുള്ളു എന്നു ധരിച്ചുകൊണ്ടു മുതലക്കണ്ണീർ കണക്കെയാണു ക്ഷമായാചനം ചെയ്തിരിക്കുന്നത്. "ആരുടെയെങ്കിലും മനസ്സിനു വേദന ഉണ്ടായെങ്കിൽ" എന്ന പ്രയോഗം അന്തസ്സില്ലാത്ത ഭാഷ തന്നെയാണ്. "ഞങ്ങളുടെ വിമർശനം പലരെയും വേദനിപ്പിച്ചതായി അറിയുന്നതിൽ നിർവ്യാജം ഖേദിക്കുന്നു" എന്നെഴുതിയിരുന്നു എങ്കിൽ അതിന് ഒരു ക്രിസ്തീയ നിറം ലഭിക്കുമായിരുന്നു. മേച്ചിൽപുറങ്ങളിൽ കയറില്ലാതെ നടന്നും തിന്നും കൊഴുത്തും ജീവിക്കുന്ന മൂരിക്കാളകളെപ്പോലെയുള്ള ചില പാതിരിമാരും അരമനകളിൽ അമരുന്നുണ്ടല്ലോ എന്ന ചിന്തയാണ് നിലവാരം കുറഞ്ഞ ക്ഷമാപണത്തിലെ അർത്ഥവും ആത്മാർത്ഥതയും ചോർന്ന വാക്കുകൾ കണ്ടപ്പോൾ മനസ്സിൽ ഓടി എത്തിയത്.

കെ. സി. ജോർജ്ജ് പറയുന്നു

1975 ഓഗസ്റ്റ് 3 ന് പഴയസെമിനാരിയിലെ മാർ തേവോദോസ്യോസ് സിംപോസിയത്തിൽ ചെയ്ത പ്രസംഗം

ബഥനി ആശ്രമം സ്ഥാപിതമായശേഷം ബഥനി മിഷന്റെ ഒരു വയൽ വെണ്ണിക്കുളത്തും സമാരംഭിച്ചിരുന്നു. പെരുനാട്ടിൽ നിന്നു മറ്റു സ്ഥലങ്ങളിലേക്കു പോകുന്നതിനുള്ള എളുപ്പവഴി റാന്നി വനത്തിൽകൂടി വെണ്ണിക്കുളത്തെത്തി അവിടെ രാത്രി കഴിച്ചശേഷം രാവിലെ തിരുവല്ലായ്ക്കു

പോവുക എന്നതായിരുന്നു. അങ്ങനെ തിരുമേനി (അന്ന് അലക്സിയോസ് അബൂനാ) വെണ്ണിക്കുളത്തു ചെലവഴിച്ചിട്ടുള്ള പല രാത്രികൾ എന്റെ സ്മരണയിൽ തങ്ങി നില്ക്കുന്നു. ഞാൻ മൂന്നാംക്ലാസ്സിൽ പഠിക്കുമ്പോഴാണു തിരുമേനിയുമായി എന്റെ ബന്ധം ആരംഭിക്കുന്നത്. അന്നുമുതൽ എന്നും സ്നേഹം നിറഞ്ഞ പിതാവായിരുന്നദ്ദേഹം. ദിവംഗതനാകുന്നതു വരെ ഏതാണ്ടു മുപ്പത്തഞ്ചു വർഷക്കാലം അദ്ദേഹവുമായി അടുത്ത ബന്ധം പുലർത്താൻ എനിക്കു ഭാഗ്യം സിദ്ധിച്ചു. ഞാൻ ഹൈസ്ക്കൂൾ വിദ്യാഭ്യാസം കഴിഞ്ഞശേഷം തിരുമേനി ഇടവക സന്ദർശനം നടത്തിയിരുന്നപ്പോൾ കൊല്ലം ഭദ്രാസനത്തിലും അതിനു വെളിയിലും എന്നെക്കൂടി പലപ്പോഴും കൊണ്ടുപോവുക പതിവായിരുന്നു. അടുത്തറിയുന്തോറും തിരുമേനിയുടെ വ്യക്തിമാഹാത്മ്യം എനിക്കു കൂടുതൽ കൂടുതൽ തെളിവായി അനുഭവപ്പെടുകയായിരുന്നു.

ബഥനി ആശ്രമസ്ഥാപകൻ മാർ ഈവാനിയോസിന്റെ വലംകൈയായി പ്രവർത്തിച്ച തിരുമേനിക്ക് ഏറ്റവും കൂടുതൽ പ്രയാസങ്ങൾ അനുഭവിക്കേണ്ടി വന്നതും മാർ ഈവാനിയോസിൽ നിന്നാണ്. പക്ഷേ അന്ത്യം വരെയും തിരുമേനി മാർ ഈവാനിയോസിനെ കുറ്റപ്പെടുത്തി സംസാരിക്കുന്നതു കേട്ടിട്ടില്ല. ബഥനി വസ്തുക്കൾ സംബന്ധിച്ചുണ്ടായ കേസുകൾ തിരുമേനിയെ വളരെയധികം വേദനിപ്പിച്ചു. ഗത്യന്തരമില്ലാത്തതിനാലാണു തിരുമേനി കോടതിയെ സമീപിച്ചത്. രാജിയായിത്തീരണമെന്നായിരുന്നു തിരുമേനിയുടെ ആഗ്രഹം. ഈ ആഗ്രഹം അന്നു ചങ്ങനാശ്ശേരി ബിഷപ്പായിരുന്ന കാവുകാട്ടു തിരുമേനിയെ ഞാൻ അറിയിച്ചു. കാര്യങ്ങൾ എത്രയും സത്യസന്ധമായി കൈകാര്യം ചെയ്യുന്ന ഒരാളാണു കാവുകാട്ടു തിരുമേനിയെന്ന് എന്നിൽനിന്നും തേവോദോസ്യോസ് തിരുമേനി ഗ്രഹിച്ചിരുന്നു. ചങ്ങനാശ്ശേരി മെത്രാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടതനുസരിച്ചു സ്മര്യ പുരുഷൻ ചങ്ങനാശ്ശേരി അരമനയിൽ എത്തി കാര്യങ്ങളെല്ലാം ബിഷപ്പിനെ ധരിപ്പിച്ചു. കാവുകാട്ടു തിരുമേനി മാർ ഈവാനിയോസുമായി കേസു സംബന്ധിച്ച് ആലോചന നടത്തി. അതിനുശേഷം എന്നെ വിളിപ്പിച്ചു കേസ്സു നടത്തുകയല്ലാതെ മറ്റു മാർഗ്ഗമൊന്നുമില്ലെന്നും മാർ ഈവാനിയോസിൽ നിന്ന് ഇതു സംബന്ധിച്ചു യാതൊരു നന്മയും ഉണ്ടാവുകയില്ലെന്നും തേവോദോസ്യോസ് തിരുമേനിയെ അറിയിക്കുവാൻ കാവു കാട്ടു തിരുമേനി എന്നെ ചുമതലപ്പെടുത്തി.

ആശാസ്യമല്ലാത്തത്

കാവുകാട്ടു തിരുമേനി പ്രകടിപ്പിച്ച ഏതാണ്ട് അതേ അഭിപ്രായം തന്നെയാണു മാർ ഈവാനിയോസിനെ അനുകരിച്ചു റീത്തിൽ ചേർന്ന മാർ സേവേറിയോസിനും ഉണ്ടായിരുന്നതെന്ന് അദ്ദേഹം തേവോദോസ്യോസിന് 1952 ജൂലൈ 26-ാം തീയതി അയച്ച കത്തിൽനിന്നു നമുക്കു മനസ്സിലാക്കാം.

കത്തിൽ ഇങ്ങനെ പറയുന്നു: "...... ഈവാനിയോസ് തിരുമേനിയെപ്പറ്റി ആശാസ്യമല്ലാത്ത അഭിപ്രായങ്ങൾ (ശരിയോ, തെറ്റോ) ജനതാമദ്ധ്യത്തിൽ പരന്നിട്ടുണ്ട്. അത് അദ്ദേഹത്തെ സ്നേഹിക്കുന്ന ഏവർക്കും ഹൃദയവേദന ഉളവാക്കുന്നു. പുനരൈക്യ പ്രസ്ഥാനത്തിനു തന്നെയും അതു പ്രതിബന്ധ മായി നില്ക്കുന്നുവെന്നുള്ള കാര്യം ഞാൻ അറിയാതിരിക്കുന്നില്ല. പുനരൈ ക്യത്തെക്കുറിച്ചു ചിന്തിക്കുന്നതിനു പോലും ചിലർ ആ കാരണത്താൽ മടി ക്കുന്നുണ്ട്.... കുറ്റങ്ങളും കുറവുകളും ഇല്ലാത്ത ആളുകൾ ചുരുക്കം. എന്നിരുന്നാലും ഓരോ സ്ഥാനത്തിരിക്കുന്നവർ അതനുസരിച്ചു കരുത ലോടെ വർത്തിക്കേണ്ടതാണ്...." കാലം ചെയ്ത മാത്യൂസ് മാർ ഈവാനി യോസ് തിരുമേനി - അന്നു ഫാ: മാത്യൂസ് പാറേട്ട് - ആർച്ചു ബിഷപ്പ് ഈവാനിയോസിനെ സന്ദർശിച്ചു കേസു സംബന്ധിച്ചു സംസാരിച്ചശേഷം തേവോദോസ്യോസ് തിരുമേനിക്ക് എഴുതിയിരിക്കുന്ന കത്തുകളിൽനിന്നും രാജിയായി കാര്യങ്ങൾ തീർക്കുന്നതിൽ ആർച്ചു ബിഷപ്പ് ഇഷ്ടപ്പെട്ടിരുന്നി ല്ലെന്നു മനസ്സിലാക്കാവുന്നതാണ്. പക്ഷേ കേസിന്റെ അന്ത്യതീരുമാന ത്തിൽ, മാർ ഈവാനിയോസിന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങൾ സത്യത്തിനു നിരക്കാ ത്തതും വഞ്ചനയും കൃത്രിമവും നിറഞ്ഞതാണെന്നും മാർ തേവോദോ സ്യോസിന്റെ വാദഗതികൾ സത്യസന്ധവും കറയറ്റതുമാണെന്നും ബഹു: ജഡ്ജി വിധിന്യായത്തിൽ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ഏതു നിലയിലുള്ളവരോടും ഒരുപോലെ പെരുമാറുന്നതിനുള്ള ഒരു പ്രത്യേക കഴിവ് തേവോദോസ്യോസു തിരുമേനിക്കുണ്ടായിരുന്നു. ശത്രു താമനോഭാവത്തോടെ വർത്തിച്ചിരുന്നവരെ സ്നേഹബുദ്ധ്യാ വീക്ഷിക്കു ന്നതിനു തിരുമേനിക്കു കഴിഞ്ഞിരുന്നു. അടുത്ത സമയം പരിശുദ്ധ സുന്ന ഹദോസിൽ നിന്നു നീക്കംചെയ്ത പൗലോസ് മാർ പീലക്സിനോസ്, അച്ച നായിരുന്ന കാലത്തു നടന്ന ഒരു സംഭവം ഓർമ്മയിൽ വരുന്നു. അന്നു മാർ തേവോദോസ്യോസിനു കാറുണ്ടായിരുന്നില്ല. കോഴഞ്ചേരിയിലും മല്ലപ്പ ള്ളിയിലും പാലമില്ല. തിരുമേനിക്കു കോട്ടയത്തു പോകണം. കോഴഞ്ചേ രിയിൽ നിന്നുമുള്ള പ്രൈവറ്റു ബസ്സിൽ ഒരു സീറ്റ് റിസർവ്വുചെയ്യണമെന്ന് എന്റെ പേർക്കെഴുതി. ഞാനങ്ങനെ ചെയ്തു. തിരുമേനിയോടു ചേർന്നു ഞാനുമിരുന്നു. ബസ്സു വിടുന്നതിനു മുമ്പു മുൻപറഞ്ഞ അച്ചൻ ബസ്സിൽ കയറി. അച്ചനുവേണ്ടി സീറ്റു ഞാൻ ഒഴിഞ്ഞു കൊടുത്തു. അച്ചൻ അവിടെ ഇരുന്നു. എന്നാൽ അച്ചൻ തിരുമേനിയെ കണ്ട ഭാവം പോലും നടിക്കാതെ വെളിയിലേക്കു നോക്കി ഇരിപ്പായി. ബസ്സു നാലു മണിയോടുകൂടി മല്ലപ്പള്ളിയിൽ എത്തി. അച്ചനിറങ്ങി ധൃതിയിൽ നടന്നു. തിരുമേനി നടപ്പിനു വേഗംകൂട്ടി. അച്ചന്റെ കൈക്കു പിടിച്ചു. അച്ചനെയും കൂട്ടിക്കൊണ്ടു പയ്യംപ ള്ളിൽ ഏബ്രഹാം അച്ചന്റെ വീട്ടിൽ എത്തി. കാപ്പി സല്ക്കാരത്തിനുശേഷം യാത്ര തുടർന്നു.

കെ. സി. ജോർജ്

കപടഭക്തി തിരുമേനി അങ്ങേയറ്റം വെറുത്തിരുന്നു. തിരുമേനി മാതൃകയായി സ്വീകരിച്ചിരുന്നതു വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനിയെ ആയിരുന്നു. അദ്ദേഹം ഒരു hidden saint ആണെന്ന് എപ്പോഴും പറയുമായിരുന്നു. കൂടാതെ വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനി ചോദിച്ചിരുന്ന ഒരു ചോദ്യം തേവോദോസ്യോസു തിരുമേനിയും കൂടെ കൂടെ ആവർത്തിച്ചിരുന്നു. “യഥാർത്ഥ ഭക്തിയുള്ള ഒരുവന്റെ ഭക്തി മറ്റുള്ളവർ കാണണമെന്നോ, കാണരുതെന്നോ? ഒരിക്കലും കാണരുതെന്നല്ലേ?”

മലങ്കരസഭയെക്കുറിച്ചുള്ള തിരുമേനിയുടെ വീക്ഷണവും അഭിലാഷവും ഇവിടെ രേഖപ്പെടുത്തുന്നതിന് ഏറ്റം പറ്റിയതു തിരുമേനി എപ്പിസ്കോപ്പായായി മുളന്തുരുത്തി കർമ്മേൽ ദയറായിൽ വച്ച് ഉയർത്തപ്പെട്ടശേഷം നടന്ന അനുമോദന മീറ്റിംഗിൽ ചെയ്ത മറുപടി പ്രസംഗം ആണ്. പ്രസക്തഭാഗം മാത്രം ഇവിടെ ചേർക്കുന്നു: “പ്രൊട്ടസ്റ്റന്റു സഭകൾ, അപ്പസ്തോലികവും കാതോലികവുമായ വിശ്വാസാചാരങ്ങളെ ഒന്നിനു പുറകെ ഒന്നായി വിട്ടുകളയുമ്പോൾ കത്തോലിക്കാസഭ ഒന്നിനുമേൽ ഒന്നായി പുതിയ വിശ്വാസാചാരങ്ങളെ കൂട്ടിച്ചേർക്കുന്നു. പിതാക്കന്മാർക്ക് ഒരിക്കലായി ഭരമേല്പിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള സത്യവിശ്വാസത്തെയും പാരമ്പര്യങ്ങളെയും അഭേദ്യമായി ആദിമ ക്രിസ്തീയ കാലം മുതൽ ഇന്നയോളം പരിരക്ഷിച്ചു വരുന്നതു നാം ഉൾപ്പെടെയുള്ള പൗരസ്ത്യസഭകളാണ്. ഈ ഒറ്റ സംഗതിയാണു പാശ്ചാത്യസഭകൾക്കും ഇതര പൗരസ്ത്യസഭകൾക്കും നമ്മെപ്പറ്റിയുള്ള മതിപ്പിനും ബഹുമാനത്തിനും കാരണമായിത്തീർന്നിട്ടുള്ളത്. ഈ നിർമ്മലമായ വിശ്വാസാചാരങ്ങളെ പരിരക്ഷിച്ചും യഥാർത്ഥ ക്രിസ്തീയ ജീവിതം സഭയിൽ പുനരുജ്ജീവിപ്പിച്ചും മിഷനറിപരമായ കാര്യങ്ങളിൽ സർവ്വപ്രധാനമായ ശ്രദ്ധ പതിപ്പിച്ചും അനിയന്ത്രിതമായ വിദേശബന്ധം മൂലം നമ്മുടെ സഭയ്ക്കുണ്ടായിട്ടുള്ള അടിമത്തത്തിൽ നിന്ന് അതിനെ സമുദ്ധരിക്കുന്നതിനുള്ള തീവ്രയത്നം ചെയ്തും മാർതോമ്മാ ശ്ലീഹായാൽ സ്ഥാപിതമായ മലങ്കരസഭയ്ക്കു സ്ഥാപനകാലം മുതല്ക്കുണ്ടായിരുന്ന സ്വാതന്ത്ര്യത്തെ സംരക്ഷിച്ചും ഇന്ത്യയിലെ ജാത്യൈകസഭയായി നാം പുരോഗമിക്കേണ്ടതാണ്... എതിർപക്ഷത്തു നില്ക്കുന്നവരായ നമ്മുടെ സഹോദരങ്ങളോടൊ ശീമക്കാരോടൊ വ്യക്തിപരമായി യാതൊരു വിദ്വേഷവും നമുക്കില്ല. അവർ നമ്മുടെ അസ്ഥിയിൽ നിന്നുള്ള അസ്ഥിയും മാംസത്തിൽ നിന്നുള്ള മാംസവുമാകുന്നു. ദുർവാശിയും ഹൃസ്വദൃഷ്ടിയും അവരുടെ ദർശനശക്തിയെ നശിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അതിനോടു നമുക്കു സഹതാപമോ അനുഭവമോ ഇല്ല.”

34

Euphoria Of The Romo Syrians In India Over A Phony Catholicate:

Dr. Kuriakos Tharakan Thottupuram

I

Some eighty years ago Bishop Ivanios of Bethany entered the room of Metropolitan Mor Dionysius Vattasseril of Malankara at the Old Seminary of Kottayam and stood before him subserviently. This was the time the See of the Catholicos of the East was vacant. Mor Dionysius, being the temporal head of the Church as the Metropolitan of Malankara was going through one of his most difficult times. Litigations resulting from conflicts between the two factions of the church were rocking the Church, and there was no spiritual head for the Church. After sharing many of his concerns about the Church with Bishop Ivanios of Bethany, the most accomplished prelate of the day, whom he educated from High School through a Master's program at Madras Christian College with funds from the Church (particularly with the revenues at the tomb of St. Gregorios of Parumala), Metropolitan Dionysius (who is now a canonized saint of the Church of Malankara) asked a very pivotal question, which was intensely pointed to investigate into the soul of an ambitious bishop:

"Metracha, (Father Bishop), who do you think should be the next Catholicos?"

"People say that I should take the office of the next Catholicos", replied Bishop Ivanios.

St. Dionysius Vattasseril put his head down and asked Bishop Ivanios to leave his room. Later in his diary, he penned as he was completing his journal of the day:" Under no circumstances shall Ivanios be considered for the position of Catholicos; this man is power-thirsty; he lacks the humility to lead the Church of God" (this incident was reported by Thoma Mar Dionysius of Niranam, who was also related Bishop Ivanios).

He never became the Catholicos despite the acquisition of a covetable M. A. degree and the popularity he had received in the church as a reviver

of monasticism in an ancient Church. Instead, a humble bishop who barely possessed a High School diploma was unanimously elected to sit on the apostolic throne of St. Thomas, which is the Catholicate of the East. Historically, the conception of the so called Syro-Malankara Rite of the Roman Catholic Church took place on the day Baselios Gevargis II was elected to the Catholicate of the East in the womb formed by uncontrollable passion for power, pathological desperation, morbid jealousy and unrealized ambition.

Believe me readers; Bishop Ivanios pioneered the Antiochian Syrian Rite of the Roman Church in Malankara not out of his conviction that Roman Catholicism was the true Church of Christ; he was not really converted to Roman Catholicism. If he were a committed convert to Roman Catholicism, he would never have requested Orthodox Metropolitan Mor Ivanios of Kottayam to come to the Archbishop's House at Trivandrum, so that he could see him personally. After Metropolitan Mor Ivanios arrived, the Archbishop, by gestures, asked his Roman Catholic aides to exit from his room. When they both were alone in his room Archbishop Ivanios confessed and begged for his absolution. Metropolitan Mor Ivanios initially declined by saying: "How could I administer this rite of confession; you are not a member of the Orthodox Church now". But Archbishop Ivanios insisted to receive absolution from Orthodox Metropolitan Mor Ivanios. He took the right hand of the Orthodox Metropolitan and placed it on his own head and begged for absolution. Metropolitan Mor Ivanios melted before a contrite heart and finally administered the Sacrament of Reconciliation by pronouncing the words of absolution (without breaking the seal of confession, Metropolitan Mor Ivanios revealed this incident as an episode of reconciliation with the Church). On one of the following days Archbishop Ivanios passed away. It is most certain that this was his last confession. This writer believes that in his mind Archbishop Ivanios was never a Roman Catholic. It is preposterous to think that Bishop Theophilus of Thiruvalla, his suffragan, was converted to Roman Catholicism either. He was constantly tormented by his act of apostasy, and he became mentally ill and abdicated his seat and spent the rest of life in retirement as an invalid. As the present authorities of the Syro-Malankara Rite are trying to canonize Archbishop Ivanios, this writer wonders, under which banner he is going to become a saint; as a bishop who confessed the Roman faith or as a bishop who repented and was reconciled with his mother Church, the Orthodox Church of Malankara!

Once Bishop Ivanios lost his chance to become the Catholicos of the East, he fantasized himself to be the Catholicos of a national parallel Church

against his mother Church that fed him, nurtured him spiritually and educationally, and nourished him with all honors that he might not have rightly deserved. In fact, historians generally attribute his betrayal of the mother Church to a suggestion to Bishop Ivanios by the Holy Synod that he start some kind of negotiations with an ancient Church for recognition of the Catholicate in case of a defeat at the court of law. However, it is the inference of this writer that Bishop Ivanios would have definitely left the Church on his desperation of not being elevated to the Catholicate. He maintained a super-ego that he was the most intelligent and capable and that he should be the leader, not the led. He considered his brother-bishops in the Orthodox Church idiots. His intellectual arrogance was so unbending that he used to tell his priests, after his defection to the Roman Church: “No one can beat me except in one area; you know the Latin language, which I do not know!” It is reported that on several occasions during the meetings of the Ecumenical Conference of Bishops of Keralam, during photo sessions, he was so aggressive to pose himself in the middle and at prominent places even by pushing the Orthodox Catholicos (who was given the most important place during Ecumenical meetings) away from the center to establish himself as the most prominent prelate among all the bishops of Keralam.

He maintained an inflated arrogance at a very young age that he had the audacity to insult his own teacher, Mr. K. C. Mammen Mappilai in his classroom at M.D. School, Kottayam, with a derogatory comment on his teacher’s family. He was punished for this offense. But the feud between Mr. M. Mappilai and Panicker did not stop there. It seems that the relationship grew divergently taking them far apart from each other, even to the point of being detrimental to the Church of Malankara. It is also assumed that he left the Church because Malayala Manorama never seemed to be supportive of him in realizing any of his goals. This writer was told about this fact by the late Metropolitan Thoma Mar Dionysius of Niranam to whom Bishop Ivanios himself had expressed his apprehensiveness about Manorama. The uneasiness with Manorama must have started long time ago when he was a student of Mr. Mammen Mappilai, who later became its chief editor *(the next paragraph will make it further clear)*. However, when Ivanios passed away in 1953 Manorama graciously eulogized him with a powerful editorial highlighting his achievements as an individual.

Because he was a bright young man St. Dionysius had a special predilection for this boy. He sent him for higher studies in Madras, after conferring the first minor orders on him. Upon his return with a Master of Arts degree in History, an unusual achievement during those days, Deacon P. T. Gevarghese Panicker was appointed the Principal of M.D. School, a

position artificially created to accommodate the new master's degree holder. This action by St. Dionysius weakened the position of M. Mappilai who was the headmaster of the school at that time. It also wounded the soul of a great lay leader, who never showed any displeasure towards St. Dionysius, nor did he question the action of the saint. St. Dionysius just wanted a cleric to be the head of his school, and in this case the cleric had the highest possible education of the time. In fact, this action by the Metropolitan reduced the position of the headmaster to that of a record keeper. Mr. Mappilai did not stay there much longer; he quit the school and enhanced his skills as a veteran journalist and developed Malayala Manorama as a great News Paper institution.

Soon Deacon Geevarghese Panicker became a priest and subsequently pioneered the indigenous monastic community of the Order of the Imitation of Christ, (generally known as the Bethany Movement). He impressed the authorities of the Church with his monastic zeal. The faithful considered him a saint because of his reportedly austere monastic practices; but he remained inside himself a highly ambitious man with many personal hidden agenda for himself according to reports of sources closer to him during the early days of the monastic movement. But the Church came to know of his selfish plans only much later.

The Church trusted him and made him a bishop in charge of the Bethany Monastic Movement. The Church saw the recent monastic community and its properties as a safety valve in case she had to lose all her properties and churches as a result of an upsetting verdict from the court. Therefore, the Holy Synod had authorized the Bishop of Bethany (Ivanios) to organize parish churches under the jurisdiction of the monastery, in order to keep some parishes unquestionably under the Catholicate. However, this privilege granted to Bishop Ivanios was later revoked when his actions were grounds of suspicion about his loyalty to the Church.

Before his ordination to the episcopate Fr. P. T. Geevarghese Panicker had the opportunity to teach at Serampore College, Calcutta and to get acquainted with priests and missionaries of the Anglican High Church which closely followed the Roman Catholic customs and practices in the liturgy, particularly due to the Oxford Movement that had tried to take the Anglican Church back to the disciplines of the Roman Church wherefrom the Anglican Church had originated. It is to be specially remembered that the Oxford Movement was instrumental for John Henry Newman, a very prominent Oxonian Anglican to become a Roman Catholic. High Church Anglicanism and the Oxford Movement had considerably influenced Fr. P.

T. Geevarghese to incorporate many western customs into the liturgical and monastic practices of his new Bethany Movement. Thus practices like kneeling during the important occasions of the Holy Qurbono, receiving Holy Communion in the kneeling position and the like were adopted into his liturgies at the monastery even before his defection to the Roman Church (these practices were continued in his Romo-Syrian Rite but were discontinued later in the 1950's when ritual purity became a major issue at the insistence of Bishop Athanasios of Thiruvalla, who had more oriental fervor than Archbishop Benedict Gregorios). It is this illicit love affair with the western Church and its customs that brought him closer and closer to Rome where he saw open avenues to unquestionable ecclesiastical power and unaccountable monetary wealth.

Negotiations with Rome

It is true that the Holy Synod had entrusted Bishop Ivanios with the task of negotiations with an ancient Church because St. Dionysius and the Synod were very much concerned about a defeat in the court of law. If the court decided against the Metropolitan of Malankara, particularly against the Catholicate, in favor of the Patriarch of Antioch, it would permanently damage the credibility and legitimacy of the Catholicate of the East. In such a situation, the recognition of the Catholicate by another ancient Church was crucial. It was for this purpose that the Holy Synod instructed Bishop Ivanios to look for avenues to establish canonical connection with an ancient Church. The Holy Synod never had the intention of establishing any alliance with Rome, that had destroyed Orthodoxy in the past, and that had many heterodox doctrines.

However, Bishop Ivanios took this opportunity to start negotiations to realize his own dreams for power and wealth. He thought that a less educated episcopate in the Synod would easily follow him and he could be the leader of them. By this time he knew that he would not be the next Catholicos, and this situation urged the ambitious bishop to seek a haven where he could find himself with power and wealth. With his contact of the western churches at Serampore, he knew very well that Rome would be that haven where he would receive a warm welcome and immense wealth to carry on establishing an eastern rite under the Pope. He also dreamed that he could establish an Eastern Rite Catholicate under Rome, and he could be the Catholicos of those following him to Rome.

While negotiations with Rome were secretly progressing he convinced Rome that the Catholicos and the other bishops with their flock would join

the Roman Church, while he knew very well that it would never happen. But he knew that was the only way to impress Rome. During this time he tactfully managed to convince the Holy Synod to consecrate another bishop as his assistant (Jacob Theophilus). A shrewd bishop, Ivanios did this for his own elevation as the Metropolitan of Bethany. Why? This was the only way to impress Rome that he was equal to an Archbishop and he had a suffragan bishop. According to the Roman terminology a metropolitan is an archbishop. He was actually preparing the way for his ascent as an archbishop or a Catholicos in the Roman Church. If he went to Rome without another bishop or without the title of metropolitan, the Pope would not have permitted a hierarchy under him. The Orthodox hierarchy was so naïve or did not have the farsightedness to understand the cunning plans of Ivanios. They trusted him, because it was in him the Church invested all her hopes, as he was the most educated among bishops. The Synod never thought that Ivanios would ever betray her, or deceive his own spiritual father, St. Dionysius, who had loved him more than any other bishops.

It is said by Roman Catholic historians that it was because Ivanios was a man who wanted to keep his promise to Rome that he joined the Roman Church. According to them the Synod of Malankara did not keep its promise. The truth is that the Synod never asked Ivanios to start negotiations with Rome for union. Ivanios did it for his own advantage, which the Synod never approved.

Finally, rejecting his mother Church that nourished him in every manner, Ivanios professed the Roman faith in front of Bishop Bensiger of Quilon on September 20, 1930, assuming that the Pope will eventually make him a Catholicos. That dream did not realize. Rome clearly said a Catholicate would not be established under Rome, because the Orthodox Catholicos did not join the Roman Church. This has been the position of Rome that when there is an Orthodox Patriarchate or Catholicate, the Pope would not erect a parallel uniate patriarchate or Catholicate.

Eventually Metropolitan Ivanios was made the Archbishop of Trivandrum, and Bishop Theophilus was made the Bishop of Thiruvalla within the recently established Malankara Syrian Catholic Rite in Keralam. Ivanios really wanted to be a Catholicos, but he did not have the title, but he acted like a patriarch or Catholicos. In 1934, four years after his defection to Rome, he published the anaphoras of St. James the Apostle and St. Xystus of Rome. I am quoting a relevant part from the page of approbation. Here is the Syriac original: “Iyavanis Geevargis Panikker Veettil, d’rahmav d’aloho

metropulito d’Trivandrum: bourktho shlihoitho v’shlomo moranayo l’ahain m’yakre episcope v’labnayin habibe kurepiscope v’kashishe…” (Published by Mar Julius Press, Pampakuda, 1934).

Translation:

Panikker Veetil Ivanios Geevargis,

By the Mercy of God

Archbishop of Trivandrum:

Apostolic Benediction and Lordly Peace to our honorable bishops and to our sons the chorbishops and priests!

The phrase “Apostolic Benediction” is used only by patriarchs and catholicoi who are occupants of Apostolic Sees. An ordinary archbishop or bishop does not use this phrase, although they are also successors of apostles. In 1934 Archbishop Ivanios had only one bishop under him, Bishop Theophilus. But the plural indicates that he claims to be the head of a Synod, who is a Catholicos or Patriarch. This writer is not sure if he had a chorepiscopus under him. But he uses “Kurepiscope”, the plural form of the noun “Kurepiscopo” to implicate himself like a patriarch or catholicos.

The newspapers report that Bishop Isaac Clemis of Tiruvalla (the Uniate Diocese) has said that Archbishop Ivanios would have his most rejoicing moment in heaven at the declaration of conferring the title of Catholicos on his successor at Trivandrum. Let me correct you bishop: Archbishop Ivanios must have gnashed his teeth in the belly of the Cathedral at Trivandrum, because this was the title he surely wanted to hold, but never had the blessing to hold.

Is The So-Called Catholicate Of The Romo-Syrians In India Canonically Genuine Or Bogus?

II

Since our last cybercast critically reviewing the so-called Catholicate of the Romo-Syrians in India we have received many reactions from our readers. We do not have the time to elaborately analyze all of them for responses. However, we attempt to address some of the concerns. It seems that the followers of Archbishop Ivanios, particularly the critics of my previous editorial on this topic, are offended by the hyphenated name we coined for them, the Romo - Syrians.

Romo-Syrians?

Why did we coin the term "Romo-Syrians", instead of "Syrian Catholics"? Actually this writer did not coin this term. British writers dealing with this group of Christians in Keralam had already used this term long before this writer was born! However, we give an honest response, and it is true.

The popes used to sign the official documents of the Roman Catholic Church with the title "Episcopus Ecclesiae Romanae Catholicae" (Bishop of the Roman Catholic Church). This used to be the official signature of the popes in the past. Here, the word **Episcopus (bishop)** signified not just the bishop of the Diocese of Rome, but the head (overseer) of the Roman Catholic Church including the uniates. We believe the Roman Catholic Syrians were and are members of this Church, and are under the Roman Pope? Can they deny this fact?

The Romo-Syrians do profess the faith and doctrines of the Roman Catholic Church. In the Fundamental Theology textbooks of the Roman Church, the authors have always highlighted the name of the Church as Roman Catholic Church. It is reported that Father Anastasius, a professor of theology at the Pontifical Institute of Theology at Alwaye, Keralam, four decades ago, believed and taught if one deliberately avoided the word "Roman" when referring to the Church, he would be a heretic! Further, he also condemned the Melkite Patriarch Maximos of Antioch to purgatory because the Patriarch did deliberately speak in French in disobedience to Pope John XXIII who directed participants to use Latin in the Second Vatican Council! If the Romo-Syrians accept the Pope of Rome as their supreme

head and follow the Roman Faith why are they ashamed of using the term "Roman" with their name? We believe that the Orthodox are the true Catholics according to the definition of the term "Catholic" as understood by the Fathers of the Council of Nicea who identified and established the four notes of the Church. Therefore the Roman Church does not really qualify for the note of catholicity, as understood by the Council of Nicea.

In connection with this consideration, let me focus on the megalomania of Rome claiming to be the trend-setter of every area of knowledge, although on the majority of cases they were all false. There are many Roman Catholic scholars (?), who think that whatever is spit by Rome is ultimate and authentic, and many of them come from India, and they generally think that scholarship and erudition are the monopoly of the Roman Church, when the truth is that Rome accepts a scholarship that tries to vindicate its claims. In the area of fixing names for a group or a movement, Rome seems to act that it is her prerogative to set names for Churches. Until the Second Vatican Council (1960's), the phrase "Roman Catholic" was arbitrarily imposed on a follower of the Pope of Rome, and was accepted by everyone without complaint. But the delegates from Middle Eastern and other non-pro-western countries were not happy with that phrase because it reflected a stigma attached to religious colonialism and, to an extent, political colonialism (because Roman religious colonialism is an offshoot of political colonialism). This was one of the reasons why Melkite Patriarch Maximos of Antioch refused to use Latin on the Council floor although he was fluent in that language (instead, he used a popular modern language- French). In order to eliminate the stigma of religious colonialism, justifications to avoid this phrase were found in the New Testament, such as, the Church of Corinth, Church of Galatia, Church of Colossia, Church of Philippia, Church of Smyrna, Church of Thessalonica, etc. Council members from predominantly Orthodox countries pressed this New Testament idea in name coining because they wanted to emphasize that they were still part of the national Church although not spiritually dependent on them.

The Roman Catholic Syrians of the Malankara Rite are the most recent uniate group within the Roman faith, and from its inception in 1930 Archbishop Ivanios deliberately shied away from using the word Roman to his group due to many reasons. Strictly speaking, this writer thinks that he was not dogmatically enamored of the Roman doctrines. He wanted to present his group as a genuinely eastern group, but definitely needed the financial and legal back up for his **personal agenda** from an ancient church, which just happened to be Rome. Rome also had its agenda and it used Bishop Ivanios to realize those agenda, which still Rome continues to do through

the group initiated by Ivanios. Ivanios was not unhappy about using the word "Catholic", but was opposed to using the word "Roman".

On the contrary, the so-called Chaldean (now Malabarese) Roman Catholics were proud of calling themselves Roman Catholics (I have seen school documents of many students verifying this fact). However, Vatican II influenced them also to a new direction seeking an ethnic or national identity like any other eastern churches. In this process of seeking self-identity scholars of both the so-called Chaldean Roman Catholics and the Malankarese Syrian Catholics following Roman agenda, coined two innovative phrases to signify their groups. Although Malankara and Malabar were former names of the southwest part of India, and they both meant the same, each of these groups began to be recognized based on these names. In the mid-1960's the ecclesiastical and liturgical status of the Roman Catholic Syrians (belonging to the Nestorian rite) was restored (?). ***(This is a joke, readers. Some of the ancient Nestorian-based liturgical books were brought on surface, and were translated into Malayalam. Vernacularization was the only reform that took place there. Other than that they act like Roman Catholics, their bishops and priests vest like the Romans except for the cope, they have an unbearded clergy, their wedding has no crowning, and the church life is totally western and Roman. The Rosary, the Way of the Cross and the Eucharistic Procession and Benediction are their most important exercises of piety. Their Major Archbishop Cardinal Varkey Vithayathil was totally vested like a Roman Catholic Cardinal during the recent conclave to elect the pope unlike two other uniate cardinal who looked basically eastern in their insignia! We have to dedicate another editorial for these issues).***

With the so-called restoration came a new name for them, probably as suggested by the scholars of liturgy and history of their Church. Thus the so-called Roman Catholic Chaldean Syrians were renamed the **Syro-Malabar Catholic Rite,** and the group started by Bishop Ivanios, who defected from Orthodoxy, was rechristened with the name **"Syro-Malankara Catholic Rite",** because of its close affinity with the name, Malankara. These names went through changes again. There was another movement demanding the ''status of a Church'' for them. Thus the word, Rite, was dropped, and it was replaced with the word, Church. Thus we had two Roman Eastern Churches in India, the Syro-Malabar Catholic Church and the Syro-Malankara Catholic Church. The confusion did not end there! Was the Church of Galatia, or the Church of Corinth called the Catholic Church of Corinth or the Catholic Church of Galatia? No! "Let us change the names again", Rome must have mandated, or these groups must have demanded.

Now these churches are without a “Catholic” character. They are now simply Syro-Malabar Church and Syro Malankara Church! God! When a church goes through such a crisis of identity, what kind of character does it possess? Is it independent, self-governed, or genuine at all? This is what happens when you submit yourself as a slave before a foreign lord. He calls you with different names according his pleasure and mood. Yes, Rome has the ultimate authority to give you a name, and you accept it with deep devotion. Of course, this will definitely happen when you do not have a father or mother to give a name.

How could these groups deny that they are “Roman” Catholics? Let me ask the following:

Do they not believe in the Roman Catholic doctrine of the procession of the Holy Spirit also from the Son (the filioque clause) as taught by the Roman Church?

Do they not believe that the epiclesis is not important for the elemental change in the Eucharist? Why do the uniates still deeply bow before the elements immediately after the words of institution?

Do they not believe in the immaculate conception of Mary, the Mother of God?

Do they not believe in purgatory and indulgences?

Do they not follow the Roman Catholic practice of Eucharistic Adoration and Benediction, which are antithetical to the Eucharistic theology of the East?

Is not their spirituality fundamentally Roman, which is anchored on rosaries, the way of cross, Marian devotions outside the liturgy, etc.?

Do not they keep and encourage the Roman discipline of a celibate (?) clergy which is totally antithetical to the life of the Church according to Eastern theology?

Do not they give assent to the Roman heresies of papal primacy and infallibility?

If these groups follow and accept the above mentioned Roman doctrines, how could they be anything but Roman Catholic? Yes, they are Roman Catholic Syrians.

Just before the new Pope, Benedict XVI, was presented to the faithful waiting in the St. Peter’s Square, the Proto-Deacon of the College of Car-

dinals, Jorge Arturo Cardinal Medina Estevez , came onto the Loggia of St. Peter's Basilica and announced in Latin:

"Annuntio vobis gaudium magnum. Habemus Papam, Eminentissimum ac Reverentissimum Dominum, Dominum Iosephum, Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalem Ratzinger, qui sibi nomen impisuit BENEDICTUM XVI."

Do not you belong to the Holy Roman Catholic Church that Cardinal Medina Estevez is referring to? Why are you ashamed of using the word, Roman with your name? Or is there a hidden agendum for not using the word, Roman, with your name? There are many churches other than the Roman Catholic Church that constantly use the adjective "Catholic" with their names, including the Anglican Communion which is a Protestant Church. Some orthodox churches also use "Catholic" with their names. When all these churches are claiming to be Catholic, it is ludicrous to claim that Catholicity is the sole property of the Roman church. Let us be honest: the only character the Church of Rome can claim for itself is its Romanness, which no other Church tries to claim for itself. When we call the follower of the Roman Church a Roman Catholic, we are indeed more charitable to our brother who follows the faith of the Roman Church! This writer believes that he has sufficiently justified the phrase "Romo - Syrians" to denote the traitors of the Orthodox Church of Malankara. Let us now see if the Romo - Syrian Catholicate is phony or genuine.

Is the Romo-Syrian CATHOLICATE Canonically Genuine?

First of all our readers should know that a major archbishop is not the equivalent of a Catholicos or Patriarch. The title of Major Archbishop is a Roman term to signity the head of a semi-independent Roman Catholic national church under Rome. I used the word, 'Semi - independent,' because no major archiepiscopate is totally autonomous in the strictest sense like any other national orthodox churches. A Roman Catholic major archchiepiscopate is legally under the jurisdiction of the Pope, who has universal jurisdiction over every part of the Roman Church. A major archbishop is mandated to send his periodic reports to the pope and the Congregation of the Oriental Rites (now Churches!). He acts only in accordance with the Oriental code of canon laws accepted by Rome. So there is no such thing as independence. Even a Uniate Patriarch has no independent authority, or otherwise called autocephaly; so in the strict sense of the term he is not a patriarch, because he is not the ''head'' of the fathers, he has a head over him, who is the pope of Rome. Further, the phrase Major Archiepiscopate is not used in any of the Eastern Churches. Rome coined

this title to placate some eastern Roman churches that were large and demanded patriarchates; but Rome did not want to erect patriarchates in the east, especially when there were Orthodox patriarchates in those regions. Metropolitan Ivanios demanded a Catholicate for his group when he defected to Rome; but Rome emphatically replied that it was impossible as the Orthodox Catholicos of the East did not defect with him. Rome was actually waiting for the Orthodox Catholicos to come under the Pope in order to establish a Malankara Roman Catholic Catholicate. Ramban Philipose of Cheppad had personally told this to this writer, when he visited him at the Archbishop's House in Trivandrum in 1970. ***(Ramban Philipose also told this writer about his displeasure on how he was treated by the then archbishop and the other authorities at the archbishop's house. He also implicated that it was because the Orthodox Church had seemed sinking in the unending litigations that he followed Metropolitan Ivanios to the Roman Church. The Ramban even asked this writer to arrange a servant to stay with him and take care of him in his advanced age because he was totally ignored by the authorities at the archbishop's house. Readers, please remember that this Ramban is a grand nephew of Cheppad Mor Dionysius, the Metropolitan of Malankara, who protected our Church from foreign influences).***

The Ukrainian Roman Catholics, the largest body among the uniates, who has a major archiepiscopate for a long time, have been demanding for a Patriarchate for them. But Rome did not yield to their demands. In their documents they claimed that they possessed a patriarchate *de facto,* but accepted the fact that they do not possess it *de Jure*. What this means is that only after Rome canonically grants it, can they legitimately claim possessing it. So they did not have the audacity to claim having a patriarchate. However, Cyril Basilios had the audacity to declare himself a Catholicos, when in fact he does not possess it.

Catholicos means universal or common head of a national Church, which is a Patriarchal rank in the East. Important primatial sees within the territories of the Roman Empire were recognized with patriarchates, the heads of which were patriarchs. Heads of primatial sees outside the Roman Empire were called Catholicoi; both a patriarch and catholicos signified the same canonical ecclesiastical position. The Catholicos of the East was and is a Patriarch, just like the popes of Rome and Alexandria are also Patriarchs. This is very clear in the first diptych of the Syrian Church, where we pray for the living spiritual fathers. We read as follows: “Let us pray for.... our holy, revered and blessed Patriarchs *(see the plural here)* our Farther Mor Ignatius, our Father Mor Basilios, and our Father Mor Gregorios...” This is

taken from original Syriac texts. Of course when Patriarch Yakub III of Antioch started his innovative agendum to minimize the functions of the Catholicos in order to make him his suffragan, his group began to use the singular to denote just the Patriarch of Antioch.

When the Orthodox Catholicos of the East, (who was also called Catholicos-Patriarch or Patriarch), who was a patriarchal functionary, became a Nestorian, there was need for an Orthodox occupant for that See. When an Orthodox Catholicos was reinstalled with the effort and cooperation of the Patriarch of Antioch, he named him, not a Catholicos, but a Mafriano, who is the suffragan of the Patriarch. But the Catholicos of the East independently enthroned by the Holy Synod of Malankara is not a suffragan of any patriarch, but the national head of an autocephalous Church, who enjoys all patriarchal functions *de jure* and *de facto* like the Catholicos of the East before the Nestorian heresy. Also please understand that the heads of the Armenian and Georgian churches are called Catholicoi, who are indeed patriarchs. Archbishop Cyril Basilios and his group do not understand this clearly. What the archbishop understood is what Patriarch Zakka I had done by the installation of Basilios Thomas I, who is erroneously called the Catholicos of the East by the dissident group that follows the latter. This writer has investigated on this matter very thoroughly. He inquired about it with Syrian leaders in the Middle East and in America. They emphatically state that Patriarch Zakka I has not installed a Catholicos of the East; he installed just a MAFRIANO; people might, out of more respect, call him a Catholicos, because he is the an occupant of a once autonomous see and because his position is parallel to an independent Catholicos of the East, who claims to be administratively equivalent to the Patriarch of Antioch. Actually the dissident group in India might not understand the difference between a Catholicos and a Mafriano. Archbishop Cyril Basilios got into the same trap or he is just pretending that both functionaries are the same.

When Rome establishes a major archiepiscopate, it does it because it cannot offer anything more than that. For example, look at the case of the Romo-Ukrainians (as mentioned earlier), who are demanding for their own patriarchate parallel to the Orthodox Patriarchate of Kiev. Rome, instead, gave them a major archiepiscopate, and emphatically denied a patriarchate as long as there exists an Orthodox patriarchate. The only exception considered is when the Orthodox Patriarch becomes a uniate, and under this circumstance there will be continuity for the uniate patriarchate. However, it is said that the Ukrainian uniates claim that they possess a patriarchate de facto and not de jure. Similarly, it is reported that the Syro-Malabar Roman

Catholics are demanding for their own patriarchate, but Rome is reluctant to give in because there exists an Orthodox Catholicate in India, which is of a patriarchal rank. However, it is speculated that they might get it, because the existing Catholicate does not belong to their ecclesiastical and liturgical traditions.

The Romo-Malankarese always wished that the Catholicos of the East defect to Roman Catholicism. They thought the dissident Mafriano might defect to Romanism. None of them did it. Now their effort is to create a Catholicos of their own. An aggressive and ambitious prelate with the spirit of the late Archbishop Ivanios, Archbishop Cyril Basilios would never rest until he finds himself on the throne of a Catholicos. Immediately after the announcement making him a major archbishop, his lust for the position of a Catholicos aggressively managed to convince the Papal Internuncio at New Delhi that a major archbishop and a catholicos are the same! What does a Latin prelate, who just happened to be a nuncio in India, know about the Catholicate or the Catholicos? Poor nuncio had to believe whatever the Romo-Malankarese Archdiocese dictated or reiterated. After all, Rome does not care what title any bishop might hold; what concerns Rome is ultimately who he is under. As long as he is under the Pope and as long as he still carries the title Rome has given, no other ornamental title matters much.

Did anyone watch the news-picture of the announcement made by the internuncio at the Pattom Cathedral in Trivandrum? We saw Archbishop Cyril Basilios wearing a pectoral cross with TWO engalpions on its both sides. Can a suffragan Catholicos wear two engalpions? A Mafriano is supposed to wear only a pectoral cross and one engalpion. Patriarch Yakub III demanded Catholicos Basilios Eugen I to wear only one pectoral cross and one engalpion, although the Church of Malankara rejected it, because Basilios Eugen was a patriarchal functionary elected by the people, clergy and synod of Malankara. Mafriano Basilios Thomas I is authorized to use only a pectoral cross and ONE engalpion, although the sometimes shows off himself with two engalpions! Only a prelate in the Patriarchal rank and as the supreme head of a church can wear a pectoral cross and TWO engalpions. What do you think this major archbishop is up to? Is he playing a Patriarch? Can we call it audacious?

Another question: Archbishop Basilios is Catholicos of "WHAT, WHERE"? Catholicos of Trivandrum? Is there a canonical Catholicos of Trivandrum? If so, it is a new invention. Catholicos of Malankara? Definitely Rome does not possess the stupidity to call him the Catholicos of the East.

Another very important concern: Do the canons of the Roman Church, whether Latin or Oriental, accommodate a Catholicos, or do they stipulate that a major archbishop is a catholicos? I am challenging the Romo-Syrians to show any canonical evidence to substantiate their claim. Nowhere in the Roman Canon laws do we have any evidence to prove that a major archbishop is a Catholicos. If this is so, why did the Romo-Syrian Archdiocese of Trivandrum hastily create this illusion? Who is behind it? We definitely can guess who could be behind this media stunt. Why did not Archbishop Anthony Cardinal Padiyara declare himself a Patriarch or Catholicos (Catholicos was also a legitimate patriarchal rank according to the (Nestorian) tradition of the Church of the East to which the Romo-Malabarese Syrians liturgically and ecclesiologically belong)? Why didn't the Cardinal Major Archbishop of the Romo-Ukrainians declare himself a Patriarch, when he definitely knows that he has certain patriarchal functions? Closer to home, again, why didn't Major Archbishop Cardinal Vithayathil declare himself a Patriarch? Maybe, they are not as audacious and ambitious as Cyril Basilios. We wonder about the genuineness of the virtue of humility he is supposed to be practicing as a Romo-Syrian Bethany monk!

Let us ask Rome

Readers, Rome has never issued a mandate establishing a Catholicate under the Pope. Let us quote the report from the Vatican regarding the elevation of Archbishop Cyril Basilios.

"Other Pontifical Acts.

"Vatican City. February 10, 2005 (VIS). The Holy Father elevated the ''sui juris" Metropolitan Church of the Syro-Malankara to the rank of Major Archiepiscopal Church, and he promoted Metropolitan Archbishop Cyril Mar Baselios Malancharuvil, OIC of Trivandrum of the Syro-Malankara, India to the dignity of Major Archbishop. (He was) born in Ullannor, India in 1935, and was ordained a priest in 1960. He was ordained a bishop in 1978 and was appointed Metropolitan Archbishop of Trivandrum of the Syro-Malankars in 1995...''

Readers, can you find any mention of a Catholicos here? Definitely Rome has never dreamt this title for the head of the Romo-Malankara Syrians, and Rome has had no idea how Cyril Basilios would fabricate his newly-given title.

Where could be the source of this irresponsible falsehood? Indeed it comes from the irresponsible audacity, without any scruple, of some lead-

ers of this group. After the announcement, someone had the courage to say without sense that a major archbishop is a Catholicos according to the Antiochian tradition. The Romo-Syrian Bishop Thomas Kurillos of Muvattupuzha had the wisdom to declare: “A major archbishop is a patriarchal functionary, and we only claim just the position of the Catholicos”! If his major archbishop is a patriarchal functionary, he must erect a patriarchate. Maybe the Romo-Syrian agendum was to create a Catholicate (which is bogus) parallel to the Orthodox Catholicate and confuse the people and exploit the innocent people. Does the moral theology of the Roman Church approve this immoral exploitation? Yes, it does. Readers must understand that the crusaders in the middle ages were blessed by the pope and had the company of Roman monks to wage war against the Mohammedans who occupied the Holy Land and also to kill anyone who was not a Roman Catholic, including Jews and Orthodox Christians. On their march to the Holy Land they killed most of the people, who did not accept the papacy.

If the Romo-Malankarese belong to the Antiochian tradition, why did they receive an alien title (major archbishop)? Why were they not given a Catholicos by the Pope with patriarchal functions, just like any uniate patriarch. Of course Rome never foresaw this trap. Or Rome wanted to exploit the situation in Malankara, and must have had this as a hidden agendum. The Vatican is said to be the most secretive agency on the globe and would even excel the former Soviet KGB.

There is no precedence in the Roman Church to justify that a major archbishop is a catholicos. There is a saying: “while truth is putting on her boots, untruth and deception have traveled around the earth”. What else can I say about this blatant falsehood!

Is there any precedence or canon in the Eastern Church to substantiate the assumption that a major archbishop is a catholicos? You will never find it. It is said that the Romo-Malankarese belong to the Antiochian tradition, and according to which there should be a Catholicos! Why is the Romo-Malankarese Major Archbishop so enamored of the Antiochian tradition, when he does not follow anything essential that belongs to the Antiochian tradition? Please answer the following question?

Does the Antiochian tradition permit a priest to offer Eucharistic liturgies on weekdays during the Great Lent, and during the Holy Week, except Holy Thursday and Holy Saturday?

Does the Antiochian tradition permit to celebrate two Eucharistic liturgies on a day?

Does the Antiochian tradition permit you to use unleavened bread for the Eucharist?

Does it permit Eucharistic adoration and benediction outside the Eucharistic Liturgy?

Does it teach that elemental change takes place just by pronouncing the words of institution?

Do her priests celebrate the Eucharist without the skull cap (Phiro d'Kohnutho) which is the symbol of the crown of thorns borne by Christ when offered His sacrifice on the cross?

Does the Antiochian tradition justify an all celibate clergy?

Does the Antiochian tradition entertain Marian devotions outside the Liturgy and canonical hours?

Does the Antiochian tradition permit all her priests to wear white cassocks (under their vestments) during the times of performing sacraments and liturgies?

These questions can go on. If the Romo-Malankarese do consider the above practices unimportant, why are they so particular that a major archbishop should be a Catholicos? There are two obvious answers; unjustifiable craving for power, and inordinate desire to confuse the faithful of the Church of Malankara. Please do not create new practices when it has no foundation in history or canons.

It is significant that we notice the silence kept by the Syro-Malabar hierarchy about this shameful event in the history of the Roman Church in Keralam. We did not hear one word of congratulation or praise for this "new king among the Roman Catholic hierarchs", not even from Cardinal Vithayathil, a humble monk whom this writer knew since his college days. When Cyril Basilios attend any of the official combined functions of the Roman bishops (belonging to the three rites of that Church), would he appear among them with the insignia of an Eastern Catholicos? If he appears among them with his self-imposed title and its insignia, he would definitely face the experience of the jackal king.

A week ago, one of my relatives in India emailed me about the festivities upon the news that the Romo-Malankarese have a "BAVA". I wondered if they would call their new so-called catholicos a "BAVA." Bava comes from the Arabic word, BABA, which is the Arabic version of the Greek word, PAPAS, or PAPA. This is the same as Papa in Latin, which means

Pope in the English language. Actually this is the title of the head of a Church. If the Romo-Syrians have a Catholicos and if he is under the Roman Pope, are there two Bavas or popes? Think about it seriously.

To conclude: A major archbishop is not a catholicos. If the Romo-Syrians still insist that their major archbishop is a catholicos now, his position is uncanonical and has no foundation in Church history. The so-called Catholicate of the Romo-Malankarese is phony. It is indeed BOGUS+

A Postscript:

Within two months after the above editorial was published in the Orthodox Herald, the assumptions this writer were proven correct. Cardinal Walter Kasper, the President of the Pontifical Office for Fostering Christian Unity (Pontificium Consilium Ad Christianorum Unitatem Fovendam), an official spokesman of the Holy See of Rome, issued on June 18, 2005 a statement in a letter to His Eminence Mor Eusebios of Thumpamon confirming the following:

1. The title of Catholicos has not been given by the Holy See to His Grace Cyril Basilios; and the title of major archbishop is the only one mentioned in the decree of elevation issued by the Holy See and in all Vatican messages or publications regarding this nomination.
2. The title of Catholicos does not appear in the Code of Canon Law for the Eastern Churches.
3. The ceremony to install Cyril Basilios as a Major Archbishop was officiated by His Beatitude Cardinal Mousa Daoud (former patriarch of the Romo-Syrians in Beirut), and in this ceremony Cardinal Mousa Daoud never had any reference to the position of a Catholicos, which Cyril Basilios has been claiming that he was granted. On the other hand Cardinal Mousa Daoud raised Cyril Basilios to the position of a Major Archbishop.

It is interesting to observe that Walter Cardinal Kasper addresses Cyril Basilios only with the honorific salutation, His Grace (Your Grace). Rome would never use "His Grace", if he was in fact a Catholicos. Cardinal Kasper would have definitely used the phrase, His Beatitude, if in fact he was granted the title of a Catholicos or a Patriarch. This also clearly tells us that a Major Archbishop in the Roman Church does not enjoy the honor of a Roman Catholic eastern patriarch/ catholicos although he has some of the functions of a patriarch.

This letter is good enough for the Orthodox Church of Malankara to prove this immoral and unethical act of deception committed by Cyril Basilios. How could a monk do this, a Christian do this!

In order for a position to be valid, legitimate, morally acceptable and ethically binding on others it should meet one of the following criteria:

1. The position should be graciously, not being coerced, granted by a proper higher authority. In this case the proper higher authority is the Pope of Rome, to whom Cyril Basilios reports. The Pope did not confer the position of Catholicos on him. Hence the so-called Catholicate is null and void.

2. A candidate should be elected to become a Catholicos by the people, priests, and/ or bishops whom he is expected to serve or rule over. The Romo-Syrians do not have such an electoral system. Suppose, they have such an electoral process, and they elect a Catholicos their actions must be approved by the See of Rome, because the Roman Canon law stipulates that all such actions should be reported to the Holy See for approval. Even if they have an Episcopal Synod in place and if it elects a Catholicos, the action and the title should be approved by the Pope in order for the election and the position to be canonical or legitimate. None of these took place to justify the claim of Cyril Basilios. Hence his claim is totally uncanonical and unacceptable, and it is a blatant lie of the first degree.

3. In the Orthodox Churches the Supreme Head of the Church is elected by a national Episcopal synod or by the people and priests. If the election is by a Synod, they do not have to seek approval from any body, because the Synod is the ultimate electoral college, almost similar to the conclave of cardinals that elects the Pope, and the college of cardinals do not need approval from any higher authority. If the election is by the representatives of the believers and priests, it should be approved by the Holy Episcopal Synod. The Syro-Malankarese do not come under this category, because they are under the See of Rome from where they have to receive approval for every major thing they do.

It was reported that there was a violent Romo-Syrian media reaction to the Vatican declaration that Cyril Basilios was nothing but a major archbishop. It was also reported that later Cyril Basilios accepted that he had

not been made a Catholicos by Rome, but justified his self-conferred position because in Malankara the position of a major archbishop meant to be that of a Catholicos. What a spiritual mess! What an intellectual mess! We do not live in the middle ages when 99% of the people were illiterate and the Latin linguistic jargons and Scholastic philosophical categories dazzled their minds making them consume whatever the Roman Church wanted them to consume. Archbishop Cyril Basilios does not really understand that the majority of the people of Kerala are well educated and that he is insulting their intelligence.

Conclusion;

Archbishop Cyril Basilios is not a Catholicos; he is just a major archbishop of the Roman Catholic Church. His self-conferred position is simply bogus.

Solution: How does one make reparation for this deeply sinful act of deception? This writer is not competent to prescribe any act of contrition or reparation or penance for a bishop outside his Church. Nevertheless, he tells you what he would do if he were in the situation that Archbishop Cyril Basilios is in. He would immediately step down from his present canonical position and for the rest of his life retire to the monastery where he originally belonged and engage in austere monastic exercises as penance for deceiving and misleading all people of faith in the State of Kerala. We still wonder how he can celebrate the Holy Qurbono daily when he definitely knows that the position of the Catholicos was not conferred upon him by a legitimate authority, and that he grabbed this position with the use of groundless and stupid justification that does not stand in the courtroom of the Most High.

35

Elevation of Major Archbishop - Catholic Syrian Rite

H. G. Philipose Mar Eusebius, President / Department of Ecumenical relations, Malankara Orthodox Church Writes (Date: Fri, 25 Mar 2005):

There is so much speculation regarding the forthcoming elevation of Cyril Mar Baselios as Major Archbishop of the Syro - Malankara Rite of the Roman Catholic Church. The people concerned and the media in Kerala have distorted by manipulation and twisted the whole issue and publicised that he is going to be elevated as Catholicos. This is a wilful continuing effort in subtle manners as far as I know. From 1989 onwards our church and Roman Catholic Church are in dialogue. Since 1996, I have privilege to participate in that as the co - chairman from our side. Fr. John Mathews (OTS) is the co-secretary with Mons. Johann Bonny of the Pontifical Council for promoting Christian Unity (PCPCU) Vatican. On hearing the news, we contacted Vatican for clarification and we were informed that there is no provision for such a title as 'Catholicos' in the Catholic Church Cannon and that Mar Baselios is going to be elevated as Major Archbishop only. On March 4, I visited the President of the PCPCU, H. E. Cardinal Walter Kasper in Vatican accompanied by Mons. Johann Bonny and we had a long discussion. He reiterated the church's official position and advised me to represent the matter to the Prefect of the Congregation for the Oriental Churches, His Beatitude Patriarch Ignace Moussa Card Daoud. Appoinment was made, and met him in his office on the 5th March. I was welcomed warmly and we had a discussion on the matter. H. B. also reiterated the official position and copy of the publication on the matter in the Italian language was handed over to me. Both of them told me that they understand the situation and the Papal Nuncio in Bombay was advised to check the move from the Malankara Rite to twist the issue to suite their taste. I made explicitly clear to them that if something untoward happens in this issue that will detrimental to our dialogue programme. The next session of the dialogue programme is scheduled for December 2005. I hope that goodwill prevails and the unwarranted disastrous move from the interested party would come to an end.

After meeting H. E. Cardinal Daoud, met Cardinal Kasper again on the 5th along with Mons. Johann Bonny and he expressed his joy in the turn of events.

H. G. Job Mar Philoxemos meets Apostolic Pro Nuncio

Representing the laity of the Malankara Rite - captain George Kakkanat and John Panicker (both in USA) wrote a number of letters to H. G. Job Mar Philoxenos (Delhi) regarding the installation of Thiruvananthapuram Catholicos and accusing the Orthodox Church in July 2005. Mar philoxenos replied in a fitting manner basing the history and course of events which led to the creation of Thiruvananthapuram Catholicate. Mar Philoxenos met the Apostolic Nuncio and discussed many issues including the installation of Cyril Mar Baselios as Catholicos.

Mar Philoxenos writes:

I had an occasion to meet Archbishop Pedro Lopez Quintana, the Apostolic Nuncio at the Vatican Embassy, New Delhi. Among the many issues discussed, one that occupied our attention most was the installation of Cyril Mar Baselios as Major Archbishop as the Catholicos. The Pro Nuncio told me that the Holy See is well aware of the confusion created by the Malankara Catholic Church. He showed me the Cannon Law 303 which tells that the rank of Major Archbishop is equal to that of Catholicos. But he was not very specific how a major Archbishop can use both the titles Catholicos and Major Archbishop at a time. To cite an example, the rank of the Chief Election commissioner is equal to that of a Cabinet Minister. But, he is not in the habit of using both the titles. I asked him what would happen if I add the title Patriarch to my name. He was very specific to say that the people will laugh at me. I told him this is what exactly happens in the case of a mere Archbishop adding the title Cathlicos to his own name! I told the Pro Nuncio that Cyril Mar Baselios, long before he becomes a Major Archbishop is being addressed and projected as Moran Mar Cyril Baselios Catholicos. For the sake of argument, even if we agree that the rank of Major Archbishop is equal to that of the Catholicos, how is it possible for him to assume the position of Catholicos long before he becomes a Major Archbishop? The title Catholicos is addable only after he becomes the Major Archbishop. The Pro Nuncio was very affable and heard patiently what I had said and agreed that we would have several Embassy, with the impression that I could convey something that we could not do so far on an issue that has given us undue concern and agony and bring in to focus the illogical stand of the Malankara Catholic Church who never had any logic in any of their activities at any period in the entire history of its existence.

Mar Philoxenos

May 20, 2005

36

ROME SHOULD REALISE ITS PAST MISTAKES

Reprsenting (With out any authorisation) the laity of the Malankara Rite Mr. John .Panicker and captain George Kakkanatt chide and Rebuke His Eminence cardinal Walter Kasper for his letter sent to Philipose Mar Eusebius regarding the so called Malankara Rite Catholicos. The full text of the uncharitable and undignified letter is given below.

His Eminence Cardinal Walter Kasper
President
Pontifical Council for Promoting Christian Unity
Via Dell ERBAI
00193, Rome Italy

August 15, 2005

Your Eminence Cardinal:

We the laity leaders of Malankara Catholic Church united together, resolved and with unequivocal voice representing well over 500, 000 faithful of the Malankara Catholic Church hereby write this. We hope your Eminence will reply to this mail in the same vein as you have replied to His Grace Philipos Mar Eusebius. We do not understand the logic of addressing Mar Eusebius as 'His Eminence' in your reply which appeared in the leading local newspaper - 'Deshabhimani'. Your Eminence may realize that he is just an Orthodox diocesan bishop like any one else. However, the crucial matter is not the question of a person's title but the contents of the letter of which we are deeply concerned.

We are anguished and outraged at this unwarranted intervention in the affairs of the particular church (Malankara) and its administration. How could a letter of this nature be written (ref 2581/2005/h, dated June 18, 2005) to His Grace Philipos Mar Eusebius without consulting concerned churches? Are you aware that this private letter was published on the internet and news media? Your Eminence may reflect that the wrong use of a pen is mightier than the sword and will spread utter confusion resulting in shaking the faith of the Iaity. It is felt that this letter to orthodox bishop Mar Eusebius was highly unwarrented and beyond the rights of the Latin Catho-

lic Church. Malankara Catholic church, as you probably know, is one of the 21 particular churches with its own administration - we are equal to the Latin Church in all respects. This fact is conveniently ignored. **We see no rhyme or reason for Your Eminence as the Cardinal President of Pontifical Council for Promoting Christian Unity to interfere or pass any official remark about the administration or canon law of the particular church.** How much do you know about our church and its history and traditions? The history of the church of India has to be studied very thoroughly before a position is taken in public. We think you should have some official consultants/representation from the Uniate churches in the Council. Not too many authorities in Rome are aware of the history of the Indian Church. We see that they severely lack knowledge in the canon law of the Oriental Churches or about the rights and duties of the Sui Juris Churches or are totally and intentionally being ignored. All the Sui Juris Churches in the Catholic communion have equal rights, dignity and obligation. As we are one of such Uniate churches, we fully and perfectly retain our own distinctive spiritual, liturgical, and canonical traditions, in different from the Roman (mistakenly assumed name instead of Latin) rite. When we reunited under the leadership of Great Mar Ivanios our understanding and agreement was that we come in union with the Universal Church (not Latin Church) with all our distinctive spiritual, liturgical, and canonical traditions with absolutely no modification or latinization. To the extent, that our priests can be allowed to marry, though the hierarchy chose not to opt for this right, up to this time. Also, our bishops have the right to assume a new name when they are consecrated as bishops unlike Latin rite (though Rome neglects to recognize their assumed name). Similarly we have the right to have the designation of Catholicos. **By forcing us to use the term Major Archbishop and so on, isn't Rome trying to Latinize our church?** Is'nt this a continuation of the process of westernizing Eastern Churches as you have done at the time of Portuguese!

Yes the Holy See has established code of Canon Law for the Oriental Churches - They are only general laws. First of all who made this canon law? Who consulted all the particular churches? How many canon law experts participated from various Sui Juris Churches in the codification of these canons? How much research has gone in to it. it is sad that Rome continues to make mistakes just as the Latin Church persued her dominance and dictatorial attitude for centuries. All these divisions in the church, as a matter of fact came into existence because of the foolishness and lack of understanding of Rome-Latin church. This again not because of issues in faith. The division in the Indian church was absolutely caused by Rome

by blindly supporting Portuguese colonialism, their lack of knowledge, dictatorical characteristics and white supremacy. The ecclesiastical leaders of today are leading the church the same way but to a different level of disaster. The Malankara Church has its own traditions and canon laws-the oriental canon law is simply general guidelines-but not totally or verbatim applicable for any one particular oriental (Uniate) church. It is also very important to know and recognize the agreements between us and Rome - entered when we reunited with the Universal Church. Once again when we renuited under the leadership of Great Mar Ivanios our understanding and agreement was that we come in union with the Universal Church (not Latin Church) with all our distinctive spiritual, liturgical, and canonical traditions with absolutely no modification or latinization, with equal rights, dignity and obligation.

The Pontifical Council for Promoting Christian Unity will never be able to accomplish any Unity but it will cause more split in the church-more divisions and more confusion if these tendencies continue. Now we the Malankara Catholics have lost faith in the Council. The Malankara Orthodox Church as well as the Malankara Jacobite Church too do not have trust the Council. In reality even the oriental catholic churches place little confidence in the Pontifical Council for Promoting Christian Unity or in its ability to bring unity. Then what purpose does this Council serve?

We hope you realize and understand the established purpose of the Pontifical Council for Promoting Christian Unity:

Purpose No. One: “First of all, it is entrusted with the promotion, within the Catholic Church, of an authentic ecumenical spirit according to the conciliar decree Unitatis redintegratio; it was for this purpose that an Ecumenical Directory was published in 1967-1970 and a revised edition issued in 1993 entitled “Directory for the Application of Principles and Norms on Ecumenism.” The Council carries out this task in liaison with the various departments of the Roman Curia, whose competence includes areas that can contribute similarly to the task of dialogue of the Catholic Church and should be put to the service of its relationships with all the Churches and ecclesial Communities.”

Did you or your staff meet any one of our bishops or laity leaders for the purpose of establishing an authentic ecumenical spirit? Did you make any effort to reach out to us?? Do you have any scholars/experts of our church or any oriental catholic churches on your team?

Purpose No. two: “At the same time, the Pontifical Council also aims

to develop dialogue and collaboration with the other Churches and World Communions."

This seems to be a way of following the dictum of abandoning the sheep in the folk and going after the lost one.

Do you have an established goal in the continuing process of dialogue and collaborations? Or is this simply a modern diplomatic effort - a public relations endeavor? Churches like Malankara Orthodox take advantage of Rome and then they are abusive to the members of the Catholic Church of the land - how could you allow and promote that in a state of dialogue? If there is a dialogue a status quo must be maintained. There must be some kind of timetable to accomplish a pre established goal. If none of these are existing then there exists no dialogue. **Malankara Orthodox** Church exploits **Rome and its leniency for monetary and other political** benefits. And then turn around and create problem within the Universal church. Our Malankara Catholic bishops may be silent because of their respect and obedience for Rome - but we the laity feel hurt and offended. We need not be silent as we were not silent when Rome collaborated and conspired with Portuguese. We are the same people of that proud heritage who protested and fought against Portuguese and their allies.

The Pontifical Council for Promoting Christian Unity totally and absolutely neglected the primary focus. The Council totally failed in front of the people of God. Your first duty is to create a peaceful brotherly climate within the Catholic Church. If you cannot do that within your family - rather you are causing a great split in the existing family - how could your Eminence lead the Pontifical Council for Promoting Christian Unity?

Rome should understand its rights and powers, and Rome should realize **its past mistakes - atrocious in nature and remedy** it. The total control of Latin supremacy white supremacy needs to be analyzed in the modern context of the world. It is another form of imposed slavery - slavery by Latin church - just because the oriental churches have an ascetic character. Taking undue advantage of the non aggressive and non domineering nature of the Oriental churches is un welcome. We look forward for a satisfactory reply from you.

We request your blessings
Sincerely

John Panicker, Captain George Kakkanatt for the Laity of the Malankara Catholic Church.

Telegrams: Devalokam Telephone: 0481-2574323, 2578500
E-mail-orthodox@md4.vsnl.net.in Fax: 0481-2570569

The Malankara Orthodox Syrian Church

Catholicate of the East

Baselios Marthoma Didymus I
Catholicos of
The Apostolic Throne of
St. Thomas
And Malankara Metropolitan

Catholicate Palace
Kottayam - 686 038
Kerala, India

15-12-2005

സത്യങ്ങൾ നിറഞ്ഞ ആധികാരിക ഗ്രന്ഥം

കെ. വി. മാമ്മൻ രചിച്ച "ബഥനി ആശ്രമവും റീത്തു പ്രസ്ഥാനവും" എന്ന ചരിത്ര പുസ്തകം വളരെ വ്യത്യസ്തതയുള്ളതാണ്. കേവലം വ്യാഖ്യാനപരമായ ചരിത്രരചനയെക്കാളുപരി അനേകരുടെ ജീവിതാനുഭവങ്ങളിൽ നിന്നുള്ള സത്യങ്ങൾ ഇതിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നതുകൊണ്ട് കൂടുതൽ ആധികാരികത ഈ പുസ്തകത്തിനുണ്ട്. സത്യത്തെ കൗശലം കൊണ്ട് ജയിച്ചടക്കുവാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നവർക്കുള്ള തിരിച്ചടിയാണ് ഈ ഗ്രന്ഥം. സത്യം ഒരു കാലത്തും മറച്ചുവെക്കാൻ പറ്റില്ല. തിരുവചനം വെളിപ്പെടുത്തുന്നതും അതുതന്നെയാണ്. "മറച്ചുവച്ചതു ഒന്നും വെളിപ്പെടാതെയും, ഗൂഢമായതു ഒന്നും അറിയാതെയും ഇരിക്കയില്ല" (വി. മത്തായി 10:26).

മലങ്കരസഭയുടെ യഥാർത്ഥ ചരിത്രത്തിൽ മായം കലർത്തി, മലങ്കരസഭയെ കളങ്കിതമാക്കുവാൻ ചില വിഘടിതസമൂഹങ്ങൾ വിഫല ശ്രമങ്ങൾ നടത്തുന്ന ഈ കാലഘട്ടത്തിൽ ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന് വളരെ പ്രാധാന്യമുണ്ട്. മലങ്കരയിലെ എല്ലാ മക്കളും ഇതിലടങ്ങിയിരിക്കുന്ന കാര്യങ്ങൾ മനസിലാക്കേണ്ടതുണ്ട്.

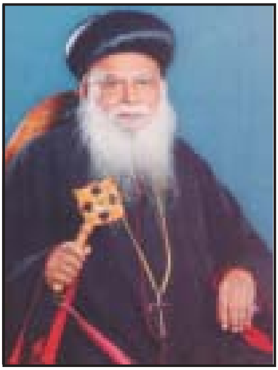

കെ. വി. മാമ്മൻ നടത്തിയ ഉദ്യമം സഭാചരിത്ര പഠിതാക്കൾക്ക് വളരെ പ്രയോജനപ്പെടുമെന്നതിൽ സംശയമില്ല. ചരിത്രം പഠിക്കുന്നതിനും, സത്യം കണ്ടെത്തുന്നതിനും, അത് വിശകലനം ചെയ്യുന്നതിനുമുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ കഴിവിനെയും നാം ശ്ലാഘിക്കുന്നു. യഥാർത്ഥ സത്യം ഏറ്റവും ഗ്രഹിക്കുന്നതിന് ഈ പുസ്തകം മൂലം ഇടയാകട്ടെ എന്ന് ആശംസിക്കുന്നു.

ബസേലിയോസ് മാർത്തോമ്മാ ദിദിമോസ് പ്രഥമൻ